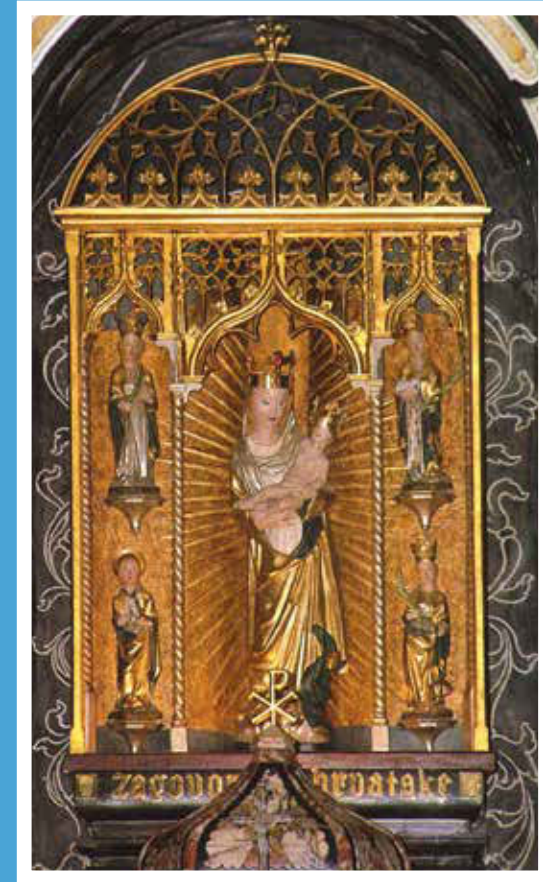

Tengernek Csillaga

2019. júl.–aug.
XXIV/4. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Zágráb, Remete – kegszobor

Szűzanyám

*Szűzanyám, hozzám mindig jó voltál
fájdalmamban, szenvedésben vigasztaltál,
imáimban mindig velem imádkoztál,
szükségemben kegyelmet ajándékoztál.*

*Te vagy most is a menedékem,
fájdalmam vállalásában segítségem.
Hálát adok minden szép pillanatért,
de hálát adok a napi fájdalmakért,
mert azzal a megváltás művét segítem,
felajánlásommal a földön itt lenn.*

*Ha akaratoddal egyezik, kérem
múlják el betegségem.*

*Óh, Szűzanyám, állj mellettem,
és folyton őrködj felettem.*

*S ha majd eljő az az óra,
térdén állva, leborulva,
add Fiad kegyelmét nekem,
hogy közelséged érezzem,
s lelkem Fiadtól újra éledve,
lépjen át az örök életbe.*

Ámen.

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (27)	1
Szűz Mária az Újszövetségben (5.)	3
<i>Emeritus XVI. Benedek pápa:</i> Nyugaton Isten egy kisebbség magánügye lett	7
<i>Sarah biboros:</i> Ma az Egyház leggyengébb pontja a félelem	10
A marxizmus és a kommunizmus.....	15
Ennek a szentnek a közbenjárását kéri a rákos betegek nap mint nap	20
Nyári lazítás	21
A tisztítóútról (3.)	22
Az ima	25
Néhány üzenet.....	27

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Egy Eucharisztikus Kongresszus tapasztalatai	30
<i>Tóth Tihamér:</i> Az Oltáriszentség: örökös pünkösöd	32

Mária-kegyhelyek

Remete.....	33
Áldó Krisztus szobor	33

Mária kicsinyei

Jézus az Oltáriszentségben	35
Szűz Mária Jézus Krisztus második eljövételében	38

Rózsafüzér

Ez mindnyájatok számára az irgalom ideje	43
--	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Áldó Krisztus szobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (27)

1963. március 23.

Gyónni mentem M. atyához. Amint eléje térdeltem, nem tudtam számat szóra nyitni. Kis várakozás után ő így szólt: „Leányom, te vagy a türelmetlenség.” Szavai úgy hatottak rám, mintha lelkembe látott volna. De jó, gondoltam, bár lelkembe látna! És utána én is elkezdtem vétkeim sorolását, melyek számomra olyanfélék, hogy nem is tudtam azokat úgy, ahogy szerettem volna kifejezni. Különös vétkek ezek, melyeket csak akkor tudnék kifejezésre juttatni, ha volna egy állandó lelki vezetőm, ki ismeri lelkem minden rezdülését. Vétkeim felsorolása után elmondtam az Úr Jézus és a Szent Szűzanya üzenetét. Ő erre azt válaszolta, (hogy) kitart előbbi állásfoglalása mellett, és nem vállalja el lelkem vezetését. Ő nem érez magában annyi erőt, hogy ezt megtegye. Hivatkozott betegségére, melyből nemrég gyógyult fel és a közben kapott nagyothallására, és főleg arra, hogy neki kételyei vannak. S közben újra háromszor is megismételte határozott visszautasítását, majd szigorúan megkorholt, és azt mondta, én egy igen makacs lélek vagyok, kiben semmi hajlékonyság sincs, én csak a magam akaratahoz ragaszkodom. Én megmondtam, ha a magam akaratából kellett volna idejőnnöm, egyetlen lépést sem volna erőm megtenni. Én nem hajolnék feléje, ha erre égi felszólítást nem kaptam volna. És elmondtam, hogy most is, mielőtt elindultam, a mellém rendelt nővér tanácsát kértem ki. Majd visszatértem azon szavaira, melyben azt mondta, hogy türelmetlen vagyok. Én teljesen meg vagyok győződve róla, hogy ez a türelmetlenség nem az én akaraterőmből származik, mert nem személyes érdekem, sem egyéni akaratomban nincs semmi, amit érvényre akarnék juttatni. Ő erre csak egy szóval válaszolt: „Szép!” Én megkértem, ha már ő nem akarja elvállalni lelkem vezetését, legyen oly jó, és küldjön valakihez. Ő ezt is megtagadta, mondván, szó sem lehet róla. Azt ő is belátta, hogy szükségem volna valóban egy állandó lelki vezetőre, de ő nem segít hozzá. S azt mondta: „Majd lesz valahogy.” Majd azt ajánlotta, hogy olvassam Kis Szent Teréz életét és Kempis Tamás Krisztus követését, mely szintizta evangélium. Én erre azt válaszoltam, szívesen elfogadom tanácsát, de én nehezen olvasó vagyok, nemcsak iskolázatlanságom miatt, hanem azért is, mert ha egy mondatot elolvasok és (az) megragadja lelkemet, elkezdek arról elmélkedni. Egyébként már hónapok óta egyetlen mondat elmélkedésem anyaga: „És az Ige testté lett.” Erről, mint számomra ki nem meríthető (témáról) újra és újra elmélkedem. *A feloldozás után azt mondta: „Leányom, én most nagyon megáldalak téged.” Erre az áldásra lelkemben megnyugodva távoztam el.* Utána nagy csodálkozás támadt bennem, és mint bűnös, azzal vádoltam magam, amit az atya mondott,

hogy nagyon makacs vagyok és nincs bennem hajlékonyság, én tehát a szentgyónásban is vétet követtem el. Azután megleptek újra a kínos kételyek, hiszen az atya nem hisz nekem. Szavaim, melyeket mondtam, az ő lelkében is kételyt támasztottak, és arra gondoltam, ő is át fogja szenvedni a sok kételyt, melyet én is oly hosszú időn át elszenvedek. Milyen megalázó volt ez a szentgyónásban kapott elutasítás. Most eszembe jutott az is, hogy amikor a második és harmadik szentgyónásomat elvégeztem nála, akkor azt mondta, neki már sok gyónója volt, akik mindenféle rendkívüli dolgokról gyóntak és beszéltek, de ő ezeket csak hisztériás tünetnek vette, és ezért nem is foglalkozott velük tovább. Ugyanekkor nekem azt mondta, csak jöjjenek el máskor is. Vigaszt adó szavak voltak ezek akkor számomra, és most ezután a nagy elutasítás után arra kell következtetnem, hogy engem is hisztériásnak tart, és betegségére való hivatkozása által finoman elutasított. Nekem jobban esett volna, ha megmondja nyíltan, hogy nem tartja komolynak a dolgot. De most már jól van ez így. Legyen meg Isten szent akarata! Ha az Úr Jézus ezt a megaláztatást nekem szánta, örömmel veszem szent kezéből.

Ma, mikor Hozzá mentem, hosszas, csendes hallgatás után arra kért:

„Kislányom, megkérlek benneteket, vigyázzatok, a megszentelő kegyelem állapotát ne veszítsétek el! *Lelketek szépsége az, mellyel gyönyörködtetni tudtok.* És ha ezt a megszentelő kegyelmet elveszítettétek, ne késlekedjétek visszaszerezni azt. Ó, ha tudnátok, milyen sok szeretettel szenvedtem értetek, hogy bűneitek bocsánatát elnyerjem a mennyei Atyánál számotokra! Téged pedig arra kérlek, segíts Nekem, hogy sok lélek szerezz vissza a keresztségben kapott szép lelkét.”

És hangja esdekelt felém. Ezeket a jóságos szavakat csak bűnbánatom könnyeivel tudom meghálálni. Ezen a napon a Szűzanya is nagyon panaszkodott. Szívének bánatát nem szavaival, hanem zokogása által árasztotta rám. Ezenkívül már akkor is, amikor legelőször felkért, hogy segítsek Neki, lelkének fájdalma, fájdalmas zokogása úgy, mint most, átáradt az én lelkembe is. S hogy Ő ezt éreznem engedte, könnyeink együtt hullottak, és szívemet eltöltötte Szívének nagy bánatával. Az Úr Jézus is szólt újra:

„Jöjj holnap korábban Hozzá!”

Összeszorult a szívem, hogy panaszkodni fog. Ó, mennyire szenvedek ilyenkor Vele együtt én is! Másnap igyekeztem előző napi kérdésének eleget tenni, jóval korábban mentem Hozzá. *Lelkem csendjében a Szűzanya szólt. Újra elmondta, hogy milyen erős ellenállás van készülöben már most is.* „A sátán téged már kevesebbet fog zaklatni. Közeledben már oly nagy Szeretelángom fényessége, hogy a sátán szinte megvakult, világtalan lett, és most azon fáradozik, hogy mivel nappal nincs hatalma feletted, csak álmaidban kí-

sért mindenféle utálatos kísértésekkel. Téged ez ne zavarjon, napközben ne gondoldj rá, hisz nem követtél el semmi rosszat. A csendben eltöltött hosszú idő után az Úr Jézus lelkembe árasztotta szavait:

„Minden percet örömmel töltök veled.”

Lehet-e erre mással, mint bűneim bánatával felelni?

(Szereteláng Lelki Napló 124-125. o.)

Szűz Mária az Újszövetségben (5.)

Történjék velem szavaid szerint

Az angyal felvilágosító, a szüzesség és az anyaság összekapcsolását kilátásba helyező szavaira már nem volt mit kérdezni: Mária beleegyezését adta az Úr-isten terveibe.

„Mária erre így szólt: az Ur szolgáló leánya vagyok: történjék velem szavaid szerint. Az angyal akkor eltávozott.” (Luk 1, 38)

Mária az emberiség képviselője az Újszövetség frigykötésében

Mária az Úr szolgáló leányának nevezi magát. Ez jellegzetes zsidó kifejezés, amely más akaratának való teljes alávetést jelent. Szent Lukács használta görög szó még a szolgálónál is alacsonyabb rendű: rabszolganő értelemben ismeretes. Hiszen a szolgáló többé kevésbé a családhoz tartozik, milyen szépen fejezi ezt ki az olasz domestica. A rabszolga és rabszolganő ellenben teljesen ki van szolgáltatva ura kénye-kedvének. Csak eszköznek, dolognak számított a rómaiaknál is, mint valami háziállat. Tehettek vele azt, amit akartak. El lehetett adni, de akár meg is lehetett ölni. Mária midőn ilyen rabszolganőnek nevezi magát, akkor Isten iránt való teljes alávetettségét és engedelmisségét juttatja kifejezésre. Ezért így folytatja: *Történjék velem szavaid szerint.*

A Szűzanya eszköznek tekinti magát Isten kezében. A Mindenható akarata, szándéka és terve a döntő, nem pedig az ő saját emberi akarata. Ráhagyja magát teljesen az Úrra, történjék vele az ő örök elhatározása szerint. Beleegyezett kiválasztásába. Ezzel eldöntötte a saját sorsát és az emberiségét is. Az alkotó Isten ajkán a teremtés művének kezdetén a „legyen” szó hangzott fel, most a megváltás nagy művének, az újjáteremtésnek kezdetén Mária ajkán hangzik fel ugyanez a szó. Hiszen a „történjék velem szavaid szerint” az Úr örök „legyen”-jének elfogadása és akarása. Mária nem csupán magáévá teszi, egyszerűen elfogadja az Úristen akaratát, hanem egyenesen kívánja annak megvalósulását, ahogyan a görög szöveg óhajtó módban álló igealakja ezt kifejezi. Amint pedig Ádám nem

magánszemélyként, hanem az emberiség képviselőjeként ütött pártot Isten ellen, Mária sem csupán saját nevében beszél, hanem az egész emberi nem képviselőjében fordul vissza Istenhez és köti még vele az Újszövetség frigyét. Szent Tamás nyomán így tanítja ezt XII Piusz pápa is Jézus Krisztus Misztikus Testéről szóló körlevelében: „Ő az egész emberi természet nevében adta beleegyezését, hogy isten Fia és az emberi természet között valami lelki házasság jöjjön létre”.

Isten Mária szabad beleegyezésével akarta tervét megvalósítani. A kikényszerített anyaság ugyanis emberhez méltatlan. A háborús megszállás borzalmaiban sokan voltak kénytelenek érezni ezt a nőiességet megalázó anyaságot, ezt a „mártírfajta nászt” (Mécs L.: A győző ünnepel). Csak a szeretetből szabadon vállalt anyaság emberhez méltó. Bár most ebben az esetben nem földi anyaságról van szó, Isten azonban tiszteli a teremtményeinek adott emberi méltóságát, ezért ezt a természetfeletti módon létrejött anyaságot is szabadakarátú elfogadáshoz kötötte. Ezt kapta meg Isten Mária igenjével.

Mária a második Éva

Amikor Mária beleegyezik az istenanyaságba, akkor tulajdonképpen a megváltói istenanyaságba egyezik bele. Gábor angyal, amint láttuk, többféle módon is jelezte, közölte a Szűzanyával, hogy Fia a Messiás, az emberiség megváltója és üdvözítője. Mária istenanyasága ennél fogva nem csupán biológikus természetű, azaz nemcsak a Megváltó testének megalkotásában, táplálásában és felnevelésében merül ki. Szabad beleegyezésével vállalt mindent, áldozatot és szenvedést is, amit a Messiás anyjának hivatása magába zárt. Mária istenanyasága tehát tudatos közreműködés a megváltás nagy munkájában. Mária a Megváltónak tehát nemcsak édesanyja, hanem ezen anyasága által megváltói művének Társa. Ezért nevezzük Máriát második Évának, a második Ádám munkatársának. Krisztus és Ádám szerepét az emberiség sorsában már Szent Pál hasonlítja össze a Rómaiakhoz írt levele 5. fejezetében. Ádám kárhozatba vitte az emberiséget, Krisztus pedig visszavezette az üdvösségbe. Ezt a párhuzamot már a II. században kibővítik az egyházatyák az ősevangélium alapján a Mária-Éva párhuzammal. Ádám bűne és az emberiség bukása a jelen üdvrendben bizonyos tekintetben függött Éva bűnös közreműködésétől. Hasonlóan ennek a bűnnek a jóvátétele, a megváltás is függött Mária beleegyező szavától. Az emberiség romlása, de üdvössége is egy asszony szabadakarátú közreműködésével történik. Ezért mondja szent Irén (Kr. u. II. század): „Mária engedelmességgel, Éva ellenben engedetlen volt. Miként Éva magának és az egész emberiség halálának oka, úgy Mária engedelmességével önmagának és az emberiség üdvösségének eszközlője”. Mária közreműködése a megváltásban, amelyről később részletesebben szólunk, itt, a megtestesülés titkába

való beleegyezésével kezdődik. Beleegyező szava ugyanis nem múló valami, hanem megváltó Fiával való legbensőbb sorsközösséget jelent, amely a Golgotán az Atya akaratát kinszenvedésével és halálával teljesítő Messiás Fiával való lelki együttműködésben teljesebbé válik.

És az Ige testté lett

Máriáé volt az utolsó szó. Eltávozik az anygalkövet és megérkezik maga az Isten. Mária ugyanis beleegyező szavára anya lett: „méhébe fogadta Szentlélektől szent Fiát”. Mihelyt elkötelezte magát a Mindenható örök rendelkezésének: „ekkor lett az örök Ige Szűz méhének szűz Gyümölcse”. Abban a pillanatban Isten mindenhatósága Mária méhében, az ő testének gyümölcseiből emberi testet formált és lelket teremtett. És ugyanakkor az örök isteni Ige magával egyesítette azt. A megtestesülés pillanatában örök isteni Személyiségét kiterjesztette erre az emberi természetre s istenemberi létet adott neki. Erről a felséges pillanatról mondja Szent Pál a filippibeli híveinek: „szolgai alakot fölvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez” (2,7). Fölséges hittitok ez, a véges és gyöngye emberi értelem nem is képes felfogni. Csak az élő hit mélységes alázata tudja elfogadni.

Az angyali üdvözlő, illetve a Megtestesülést március 25-én ünnepeljük. A magyar nép Gyümölcscsoltó Boldogasszonynak nevezi ezt a napot. Milyen találóan! Mennyire kifejezi az ünnep, a titok lényegét. Ez az ünnep a tavaszkezdetre esik. A természetben megindul az élet a tél dermedtsége után, oltják a fákat, a vadhajításba a nemes gallyat. Az emberiség sok évezredes adventi sötétségére tavasz pirkad és az Úristen az első Gyümölcscsoltó Boldogasszony napján oltotta be Mária szűzi méhébe, s általa az emberiség elkorhadó életfájába a legnemesebb venyigét, Jézust Krisztust.

Szent Bonaventura olyan szépen foglalja össze ennek az ünnepnek a jelentőségét: „Az a felséges nap az Atya ünnepe, aki Fiának az emberi természettel való eljegyzését ünnepelte, amellyel Egyszülöttje elválaszthatatlanul egyesült. A Fiú Isten menyegzős ünnepe, aki örökre magáévá tette személyes egységben az emberi természetet, hogy azt megváltsa a bűn és a kárhozat kettős rabszolgaságából. A Szentlélek ünnepe, aki a megtestesülésben, a szeretetnek e rendkívüli nagy művében mutatta ki az emberiség iránt való határtalan szeretetét. A Boldogságos Szűz Mária ünnepe, aki a legmagasabbra emelkedett az emberek és angyalok között. Boldogsága volt égnek és földnek, amely ezen a napon egymással kibékülve összeölekezett. Ezen a napon meghallgatást nyert és beteljesedett a pátriárkák, imája, a próféták jövendölései. És egyben a mi nagy örömünk, szabadságunk és üdvösségünk napja” (Elmélkedés Jézus életéről 5. fejezet).

„Az Úr Angyala” – A déli harangszó

A Megtestesülés eseményére naponkint az Úrangyalával emlékezünk. Ez Lukács evangélistának, Gábor angyalnak, a Szűzanyának és Szent Jánosnak (1.14) szavaiból összeállított imádság. Az egyes részeket az Üdvözlég Máriaival kapcsoljuk össze, és egy verssel összekötött könyörgéssel fejezzük be. Kialakulásában nagy része van Szent Bonaventurának. Végleges formájában V. Piusz pápa hagyta jóvá 1570-ben.

Naponta háromszor szólal meg a harang Úrangyalára. 400 millió emberajkon nem szűnik meg soha. A déli harangszó pedig a magyarság keresztény Európának tett szolgálatát hirdeti. 1453 május 29-én elesett Bizánc, Európa legtávolabbi végvára. Konstantinápoly bevétele után az oszmán török szabadon folytatta hódító útját Európa elrablására. 1455-ben III Calixtus néven Alfonzo Borgia, az iszlám elleni küzdelem ősi földjéről, Spanyolországból származó bíboros lett a pápa. Legfontosabb feladatának tartotta, hogy a kereszténység ellenségét, a pogány félholdat kiűzze Európából. Jól tudta, hogy a török veszedelem az egész kereszténység veszedelme. Ezért keresztshadakat szervez, s midőn a török Nándorfehérvár alá vonul, 1456 június 29-én kelt bulájában imádságot rendel el a kereszténység győzelméért és ennek figyelmeztetésére elrendeli a déli harangszót. Mire a pápai rendelet elterjedt, Hunyadi János s Kapisztrán Szent János már győzelmet aratott Bizánc legyőzőjén, II. Mohamed szultánon. A pápai követek ekkor újabb pápai iratot kaptak, amely a magyarok hősiességét magasztaló dicsérettel van tele. A déli harangszó pedig most már hálaadásképpen történik azért a győzelemért, amelyet magyar vezetéssel a kereszt jegyében összefogó keresztény sereg aratott a pogányság felett. Ma ismét a kereszténység és a pogányság küzdelme folyik. Ezért igen szükséges, hogy a déli harangszó eredeti értelmét visszaállítsuk s annak figyelmeztető hangjára imádkozzunk a kereszténység győzelméért.

Az Angyali Üdvözlés a Mária-tan foglalata

Mielőtt tovább mennénk, összegezzük az Angyali Üdvözlés mariológikus tanítását. Mivel az Úristen örök elhatározásának kivitelezéséhez Mária szabadakarátú közreműködését kéri, elengedhetetlenül szükséges, hogy követe útján tisztázza előtte, miről is van szó tulajdonképpen. Hogy ez megtörtént, igazolja az eseménynek Szent Lukács által megörökített története. *Az Angyali Üdvözlés tárgya:* bevezetésül az angyali üdvözlőszavak jelzik a híradás messiási jellegét. Az isteni üzenet lényege: Mária anyasága. Az isteni követ tudtára adja születendő fia dávidi származását, a természet megszokott módját meghaladó szűzi fogadását és Messiás voltát. De nemcsak az üdvözlőszavakban, hanem Gábor angyal egész megnyilatkozásában a Messiásra vonatkozó ószö-

vetségi jövendölések jutnak kifejezésre. Ezek szólnak a Messiás megváltói hivatásáról és, bár isteni mivoltát kifejezetten nem vallják, azt mégis tartalmazzák. Mária, Izrael Messiás-vágyakozásának képviselője és megtestesítője, a messiási jövendöléseknek fiára vonatkoztatásából megtudta gyermeke Istenlétét, megváltói hivatását és ennek áldozatjellegét. Vagyis Gábor angyal tudtára adja Máriának, hogy őt a Mindenható Jézus Krisztus szűz-anyjának választotta ki. Ezért halmozta el kegyelmének bőségével, amelyből szeplőtelen fogantatása és bűnmentessége szükségszerűen következik. Mivel a Megváltó édesanyja, ezért szűz-anya, ezért anyasága a megváltás céljait szolgálja, tehát Mária Krisztusnak megváltói munkájában társa. Mária istenanyaságában is sértetlen tiszta szűz marad, testének romlatlansága is Isten akarata, következőleg szűz-anyasága testi-lelki mennybevételét magában foglalja. Joggal mondhatjuk tehát, hogy az angyal kellően felfedte előtte az Úr terveit. Mi pedig ebből a tanító Egyház vezetésével kiolvashatjuk a Mária-tan alaptételeit.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 65-71.o.)

Nyugaton Isten egy kisebbség magánügye lett

Emeritus XVI. Benedek pápa

A helyzet komoly, ezért megfelelő választ igényel. A gonosz abból szerzi erejét, hogy mi visszautasítjuk Isten szeretetét. Megtanulni szeretni Istent: ez tehát az út, mely az embert a megváltáshoz viszi. Így ír XVI. Benedek abban a 15 oldalas, átfogó elemzésben, amelyet a Klerusblatt című német folyóirat jelentett meg és a CNA hírügynökség tett közzé – mi pedig a Vatican News oldalának köszönhetően magyarul is olvashatjuk.

Köszönet Ferenc pápának

XVI. Benedek a februárban megtartott találkozóból indul ki, amelyet a kiskorúak egyházi körökben való védelmének szenteltek. Ezzel Ferenc pápa erős jelzést akart adni és újra hitelessé tenni az egyházat, amely utat mutat az embereknek, és harcol a pusztító erők ellen. Az emeritus pápának nincs közvetlen felelőssége már a péteri küldetésben, ugyanakkor szeretne hozzájárulni néhány megfontolással. Köszönetet mond Ferenc pápának mindazért, amit tesz, hogy folyton megmutassa Isten világosságát előttünk, mely ma sem alkonyult le.

Az 1968-as szexuális forradalom

A szöveg három részből áll. Az első részben XVI. Benedek a társadalmi folyamatokat elemzi. Rámutat a 68-as szexuális forradalom káros hatásaira és vadhajtásaira. Ennek egyik következménye, hogy a pedofiliát nemcsak megengedhetőnek, hanem előnyösnek tartották. Erre az időszakra tehető a papi hivatások drasztikus csökkenése, a rengeteg laicizálás, és a katolikus erkölcszociológia összeomlása, mely kezd utat engedni a relativista kísértéseknek. Bizonyos teológiai irányzatok azt tanították, hogy nem létezik abszolút jó és rossz, csupán viszonylagos értelmezések, amit az adott pillanat dönt el. 1989-ben az ún. kölni nyilatkozatban 15 katolikus teológus felszólalt az Egyház tanítása és II. János Pál pápa ellen. Ebből született a „*Veritatis splendor*” kezdetű enciklika 1993-ban, amely éppen a relativizmus ellen irányul. Bizonyos cselekedetek ugyanis soha nem lehetnek jók. Az erkölcszociológia széles skáláján megjelent az elmélet, miszerint az Egyháznak nincs és nem is lehet saját erkölcs. Ez a felfogás pedig gyökereiben vonja kétségbe az Egyház erkölcsi tekintélyét, és odavezet, hogy hallgatásra kényszeríti azokban az esetekben, ahol határt kellene húzni igazság és hazugság között.

Válság a papság és a szemináriumok körében

A szöveg második részében a nyugalmazott pápa ennek a folyamatnak a hatásait vizsgálja a papság körében. Sok szemináriumban homoszexuális klubok alakultak, melyek többé-kevésbé nyíltan működtek. A Szentszék tudott ezekről a gondokról, bár nem részletekbe menően. A II. vatikáni zsinatnak való megfelelést az addig uralkodó hagyomány elleni kritikaként értelmezték, ezért egy új, modern katolicizmust igyekeztek kidolgozni.

Ennek egyik példája, hogy a teológus Ratzinger könyveit egyes szemináriumokban csak titokban lehetett olvasni.

A pedofília gyökerei mélyre nyúlnak

XVI. Benedek aláhúzza, hogy a pedofília kérdése csak a nyolcvanas évek második felében vált égető problémává. Először csak lanyhán kezelték, a megvádolt papok jogait védték olyannyira, hogy az lehetetlenné tette az elkövetők elítélését. Mivel az egymás fedezésére kiépült rendszer túl erős volt, a kiskorúak elleni visszaélések ügyeinek kezelését átutalták a Hittani Kongregáció hatáskörébe. Így lehetővé vált a legsúlyosabb bűnök miatt kiszabható legnagyobb büntetés, a laicizálás alkalmazása. Ugyanakkor további kísérleteket tapasztaltak, ezért Ferenc pápa újabb reformok mellett döntött.

A gonosz ellen Istenhez kell fordulnunk

Az elemzés harmadik részében XVI. Benedek a lehetséges válaszokat keresi. A minket, és a körülöttünk lévő világot fenyegető rossznak egyetlen ellenszere van: ha ráhagyatkozunk Istenre. Egy Isten nélküli világ értelmetlen. Megszűnik a rossz és a jó kritériuma, csak az erősebb törvénye uralkodik, a hatalom lesz az egyetlen vezérelv. Az igazság nem számít, sőt nem is létezik. A nyugati világ a magánszférába száműzte Istent, fokozatosan elveszítve az emberség ismertetőjegyét és mércéjét. Ennek pedig az embert pusztító rossz a következménye, mint amilyen a pedofília. Az a pedofília, amit nemrég még teljesen helyénvalónak gondoltak és egyre inkább elterjedt. Ma pedig döbbenet és megbotránkozva jövünk rá, hogy olyasmit követnek el gyermekeink és fiataljaink ellen, ami féltő, hogy tönkreteszi őket.

Az pedig, hogy mindez az egyházban és a papok körében is elterjedhetett, még jobban föl kell, hogy rázzon és megbotránkoztasson bennünket.

Isten hiánya a társadalomban és az Egyházban

Miként ölthetett ekkora mértéket a pedofília? – teszi föl a kérdést a nyugalmazott pápa. A válasz végső értelmezésben Isten hiányában rejlik. Még mi, keresztények és papok sem szívesen beszélünk Istenről, mert nem tűnik gyakorlatilag hasznosnak. A II. világháború utáni Németország alkotmánya egyértelműen hivatkozott Istenre. Ötven évvel később már az európai alkotmány előszavában sem szerepelhetett az utalás Istenre. Istenre úgy tekintenek, mint egy kis csoport pártügyére, mely nem szolgálhat mércéül az egész közösség számára. Ebben a döntésben tükröződik a nyugat helyzete, amelyben Isten egy kisebbség magánügye lett.

Az eucharisziához vissza kell találni

Mi a teendő akkor? XVI. Benedek szerint vissza kell találnunk Istenhez, engedelmeskednünk kell neki. Újra benne kell fölismernünk életünk alapját. Az Eucharisziának vissza kell adnunk az őt megillető, központi helyet. Nem redukálhatjuk le az Oltáriszentséget pusztá formalitássá, amit a csupán keresztelőkör, esküvőkör és temetések köré templomba menő katolikusok rutinszerűen vesznek magukhoz. Nem egy általunk kreált új Egyházra van szükség, hanem a hit megújítására, mely a szentségben nekünk ajándékozott Jézus Krisztus valóságában gyökerezik. Az Egyházban elkövetett papi visszaélési botrányok odavezettek, hogy az Egyházat egy rosszul sikerült dolognak tekintik, amit saját kezűleg kell újra formálni. Ez azonban hiba, mert a magunk gyártotta egyház nem képviselhet semmilyen reményt. Az Egyház ma meghal a lelkekben – utalt Romano Guardini egyik mondatára a nyugalmazott pápa. Ma nagyrészt úgy tekin-

tenek az Egyházra, mint egy politikai apparátusra. Gyakran maguk a püspökök is politikai értelemben beszélnek az Egyház jövőjéről.

Az ördög kísértése a saját gyártmányú egyház

Az ördög műve, hogy bebizonyítsa, csak rossz emberek vannak az Egyházban, ezzel befeketítve magát Istent is. Ugyanakkor nemcsak rossz halak vannak és konkoly, hanem az Isten által elvetett jó magvak és jó halak is. Ezért fontos egyformán hangsúlyozni mindkettőt, hogy az igazságot szolgáljuk. Az általunk kreált jobb egyház valójában az ördög ötlete, aki el akar távolítani minket Istentől. Az Egyház ma is szent és elpusztíthatatlan. Ma is sok ember hisz, szenved és szeret alázatosan, akikben megmutatkozik az igaz Isten, a szerető Isten.

Ma is vannak tanúságtevők a világon, csak észre kell vennünk és meg kell hallgatnunk őket.

Helyet kell teremtenünk a hitélet számára. Ezek ma az igehirdetés nagy feladatai.

XVI. Benedek írása köszönetnyilvánítással zárul a jelenlegi pápa felé.

(Forrás: Vatican News) (777blog.hu, 2019.04.11.)

Ma az Egyház leggyengébb pontja a félelem

Sarah bíboros

Az Aleteia portál készített interjút Robert Sarah bíborossal, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusával esszékötete kapcsán.

Noha az Egyház és a világ valóban krízist él át, témérdek okunk van a reményre – biztat a bíboros –, hisz az Úr a szeleket és viharokat is le tudja csendesíteni. Erről a válságról és az ahhoz való hozzáállásról szól Sarah bíboros „Le soir approche et déjà le jour baisse” (Közel már az éj és későre jár az idő) című, francia nyelvű esszékötetében, melynek Nicolas Diat a társszerzője, s amelynek címe egyértelműen utal az emmauszi tanítványok szavaira: „Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van már a nap” (Lk 24,29).

Az Aleteiának adott interjújában Sarah bíboros a krízisekről beszélt, illetve arról, miért a félelemtől való megszabadulás a helyzet megmentésének a kulcsa.

– Mit mondhatunk azoknak, akik úgy vélik, a könyve pesszimista, vagy egyenes rémeket lát?

– Nagyon óvatosan jutottam el a végkövetkeztetésemhez, és törekedtem a pontosságra. Ezért úgy látom, nem áll messze az igazságtól. Igen, talán borús a kép, de XVI. Benedek pápa maga is azt mondta, nem sokkal megválasztása előtt, hogy a Nyugat olyan krízist él át, amelyre még nem volt példa a történelemben.

Ez a valóság: nem állíthatjuk, hogy nincs válságban a hit, amikor lassan kiürülnek a templomok. Azt gondolom, a múltban nem találunk olyan eseteket, hogy bíborosok, püspökök, papok ellen emeltek volna vádat, sőt, ítélték volna börtönbüntetésre őket... Ami a társadalmat illeti, nem ismerek más civilizációt, amely ilyen szinten legalizálná az abortuszt, az eutanáziát, a családok és a házasságok felbomlását. Ezek pedig az emberi élet alapvető aspektusai.

Nehéz helyzetben vagyunk, a válság mély és súlyos, a könyvem utolsó fejezetét mégis a reménynek szenteltem, mert minden krízisben ott van egy új dimenzió, az újjászületés kezdete.

– Mit javasol, hogy tovább tudjunk menni az úton?

– Ami tragikus, az az Egyházon belüli megosztottság. Ez a megosztottság főleg doktrinális, morális és egyházfegyelmi szinten jelenik meg. Ma mindenki azt mond és gondol, amit akar. Hogy is lehetne nem aggódni, amikor úgy tűnik, mintha már nem lenne az Egyházban doktrína vagy világos erkölcsi tanítás?

Ilyen helyzetben legjobb, ha megpróbáljuk az apostolok példáját követni. Amikor egy napon épp Tibériás taván keltek át, elkapta őket egy hirtelen szélvihar. A hullámok átsaptak a hajó fölött, és az kezdett megtelni vízzel. Jézus a hajó végében aludt egy párnára dőlve. Hogyan cselekedtek az apostolok ebben a veszélyes helyzetben? Erősen megkapaszkodtak a hajóban, hogy ne engedjék felbillenni. Értettek a mesterségükhöz. Megkapaszkodtak a kormányrúdban, hogy egyenesen tartsák a hajót a heves szél ellenére. De ugyanakkor, míg teljes erővel és minden szakértelmüket bedobva eveztek, teljes erőből kiabáltak is: „Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?”

Ma is erősen kell kapaszkodnunk a hajóba, és imádkoznunk. Más szóval, a mi felelősségünk, hogy szilárdan kiálljunk a doktrína, az Egyház tanítása mellett, és imádkozzunk. Nem imádkozunk eleget. Túl sok mindent csinálnak a papok. Ha azt hisszük, hogy a saját erőfeszítéseinkből, egyszerű strukturális reformok révén meg tudjuk változtatni az Egyházat, akkor aktivisták lettünk. Sokkal inkább kegyelemre van szükségünk, amit pedig csak buzgó és kitartó imával érhetünk el.

– **Mit mondana azoknak, akik a másik oldalon állnak, és szeretnék megváltoztatni a doktrínát?**

– Az Egyház nem az álreformereké. Nem változtathatom meg azt, amit nem én magam építettem, és ami emiatt nem az enyém. Senki nem változtathatja meg Jézus Egyházát. Akik meg akarják változtatni, azoknak Jézustól kell felhatalmazást kapniuk.

Vegyük példaképp a nők pappá szentelését. Ezt a kérdést már megoldották: II. János Pál megerősítette, hogy az Egyháznak nem áll hatalmában nőket pappá szentelni. A kijelentését végérvényes formában fogalmazta meg: „Ez az ajtó zárva van.” Ferenc pápa ismét megerősítette: „Az Egyház szólt már erről, és nemet mondott.”

A másik: több felelősséget bízni a nőkre az Egyházban? Én nagyon boldog lennék, ha így lenne. Biztos vagyok benne, hogy a nőknek fontos helyük és szerepük van az Egyházban és a társadalomban. De nem attól lesznek többre értékelve, ha olyan feladatokkal és küldetéssel bízunk meg őket, amiket Isten, végtelen bölcsességében, a férfiaknak tart fenn. Az Ószövetség óta így van, amikor Isten Áront és fiait választotta ki a papság gyakorlására.

Meglepő, hogy újra és újra szóba kerül a nők pappá szentelése, mert úgy látom, több mint 2000 év kereszténység után ez a hit hiányáról árulkodik. Soha nem fognak nőket pappá szentelni a Katolikus Egyházban, még akkor sem, ha nem marad több pap a világon. Nem a nők iránti megvetésből, hanem mert ez nem Isten akarata és terve szerint való.

– **Most jelent meg Ferenc pápa fiataloknak szóló, „*Christus vivit*” kezdetű buzdítása. Mit gondol, milyen üzenetet kell átadni a fiataloknak, hogy szembe tudjanak nézni ezzel a válsaggal?**

– Ne hagyjátok, hogy megzavarjon, amiket a bíborosokról, püspökökről és papokról írnak, hanem figyeljétek az evangéliumra, függesszétek tekinteteket Krisztusra. Egyedül Ő az út, az igazság és az élet, és Ő a biztosíték, hogy nem tévedünk. Amellett pedig szeressétek az Egyházat és szolgáljátok őt, nem számít, miket mondanak róla mások. Ő az édesanyátok, tiszta és szeplőtelen, ráncatlan és feddhetetlen. A foltok, amiket az arcán láttok, valójában tőlünk származó nyomok! A gyermekei vannak válságban, nem az Egyház. És végül, először ti magatok térjétek meg, azután legyetek misszionáriusok. Végül pedig: próbáljátok meg a barátaitokat Krisztushoz vezetni.

– **Hogyan tudunk úgy téríteni, hogy ne váljunk prozelitákká, amitől nemrég Ferenc pápa óvott marokkói útja alkalmával?**

– Az Egyház nem prozelita (újonnan megtért buzgó hívő), hiszen felhatalmazást kapott Jézustól: „Menjétek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden né-

pet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében...” Az Egyház nem kerülhet meg egy ennyire sürgető feladatot.

„Jaj nekem, ha nem evangelizálok” – mondta Szent Pál. Ezt tették a misszionáriusok Afrikában és más földrészekén. Mihelyt találkoztak valakivel, az evangéliumról és annak követelményeiről beszéltek neki, soha nem kényszerítve senkit. Nem tudok egy misszionáriusról sem, aki kényszerített volna másokat, hogy legyenek keresztények. A hitet hirdetni azonban kötelesség. Akár muszlimokról, akár buddhistákról vagy animistákról van szó, az evangéliumot és Jézus Krisztust kell hirdetnünk nekik, mert ő az üdvözülés egyedüli útja, tehát ez nem prozelitizmus, mert nem kényszerítjük a pogányokat vagy a muszlimokat fegyverekkel, hanem felkínáljuk nekik a megváltás útját. A mi vallásunk a szereteten alapul, és tiltja az erőszakot.

– **Lehetne fokozni az evangelizációt Franciaországban, ahol erős iszlámmal kell szembenézni?**

– Franciaország mindenféleképp megtagadta keresztény gyökereit; már nem referencia számára az evangélium. Isten számára már nincs hely a francia társadalomban. Egyetlen helyen tolerálják: a magánszférában, de ott is házi őrizetben van. Az ember vette át Isten helyét. Olyan törvényeket hoz, amelyek szöges ellentétben állnak Isten, illetve a természet törvényeivel. Azt gondolják, hogy férfiak vagy nők egymás között házasodhatnak... Miközben mindenki a halálbüntetés eltörléséért küzd, a még meg nem született gyermekeket legális megölni, mint ahogy legális váltni is. Miközben küzdünk a nemi szervek megcsonkítása ellen, legalizáljuk azoknak az embereknek a megcsonkítását, akik meg akarják változtatni nemüket. Ördögi ellentmondások.

A Nyugatot egyre nehezebb lesz evangelizálni. De mégis hozzá kell látni, lángoló lelkesedéssel, félelem és szégyen nélkül. A hit hirdetése nem konfrontáció. Maga Isten kínálja fel szeretetét minden embernek, férfinak és nőnek, tekintet nélkül a fajára, vallására vagy a földrészre, amelyen él. Isten különösen tiszteli a szabadságunkat, mert Ő a szeretet, és a szeretet nem tudja kényszeríteni a lelkiismeretet és a szívet. De minden embernek joga van az evangéliumhoz.

– **Jó néhány botrányban érintettek püspökök szerte a világon. A püspökök válságához érkezünk el?**

– Az biztos, hogy válságban van az identitás, a felelősségtudat és a hit. De a válság valójában a papság és a pap Jézussal való kapcsolatának a súlyos válsága. Ugyanakkor Önök mindannyian mint megkeresztelték részesei ennek a krízisnek, ha nem tesznek tanúságot keresztény hitükről.

A Diognétoszhoz írt levélben a következő tanúságtételt olvassuk:

„Mint mindenki más, (a keresztények) házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem hajtják el. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek, mindenki üldözi őket. Félreismerik őket, elítélik őket; halálra adják őket, de életre támadnak. Szegények, és sokakat gazdagítanak; mindenben szűkölködnek, és mindenben bővelkednek. Gyalázzák őket, és a gyalázatban megdicsőülnek; káromolják őket, és megigazulnak. Szidják őket, és ők áldást mondanak. Megalázzák őket, és ők tiszteletet tanúsítanak. Jótevők, akiket gonosztevőkként büntetnek; amikor megkínózzák őket, örvendenek, mint akik életre támadtak.” (Vanyó László fordítása)

Vagyis a keresztény teljesen a világban él, de kategorikusan ellenez mindent, ami ellentétes Istennel és az ember javával, így például az abortuszt és a természetellenes házasságokat. Az élet, a család, az emberi személy tisztelete nem csupán a keresztények számára fontos, hanem egyetemes emberi érték.

A püspököknek nagy a felelőssége az Egyház mai krízisében, mert ha a pásztor elhagyja a nyáját, az a farkasok kezébe kerül. Akkor pedig a pásztor Istennek kell hogy számot adjon, a pásztorok pásztorának.

– Ha az Egyház szentté válik legbelső magjában, a családokban, akkor, olyan érzésünk van – annak alapján, amit Ön írt –, hogy a krízis fentről jött. Véget ért a szent életű püspökök kora?

– Az Egyház hierarchikus valóság. Úgy szerveződik, mint az emberi test a sok tagjával: az apostolokkal és követőikkel, a püspökökkel, papokkal és a keresztény hívekkel. Mindegyikükön múlik, hogy az Egyház éljen és szentséget sugározzon.

A történelem során voltak nagy és szent püspökeink (Szent Péter, Szent Pál, Antiochiai Szent Ignác, Szent Iréneusz, Poitiers-i Szent Hilár, Szent Ágoston, Alexandriai Szent Cirill, Szent Ambrus). Ők a hit, a bátorság és az éltszentség példaképei. Az igaz, hogy a jelenlegi krízis a felső rétegeket érinti. Ha nem tudunk többé doktrínát, erkölcsöt tanítani, példát mutatni és példakép lenni, akkor a válság igen súlyos. Ki fogja megvédeni a nyáját, ha a pásztor megjőd, sorsukra hagyja őket, és elmenekül a farkas elől?

A félelem a mai Egyház nagy gyengesége. Mindenki meg van félemlítve, mert minden rosszal megvádolták az Egyházat. De amikor valakin úrrá lesz a félelem, akkor nem ura önmagának. Ezért van, hogy az Egyház nem mer ellenállni, és szembemenni az árral, hogy megmutassa az utat a világnak.

Vannak püspökök, akik félnek a kritikáktól, mert énközpontúak, és ez túl óvatossá teszi őket, semmit nem mernek egyértelműen kifejezni, nehogy el-

lenállásba ütközzenek vagy vértanúkká váljanak. Meg kell találniuk Istent, Őt állítani a középpontba, és bízni kegyelme erejében. Amikor igazán Vele vagyunk, nem félünk semmitől.

– XVI. Benedek beszélt az Egyház szennyéről. Nem „sine qua non” („e nélkül nem”) az Egyház számára a bűnnel való találkozás, hogy végbevihesse küldetését?

– A mai helyzet valójában a gondviselés jele, amely emlékeztet rá, hogy ha az Egyház azt választja, hogy az emberire redukálja magát, és a világba menekül, akkor elkorhad. Ha csak társadalmi kérdésekkel foglalkozik, és szóba sem hozza az istenit, elveszti az idejét. Ha viszont alámerül a bűn mélységeibe Krisztust hordozva, akkor megtisztítja és istenivé teszi az emberit.

(Fordította: Verestói Nárcisz, Forrás: Aleteia.org, Magyar Kurír, 2019. április 10.)

A marxizmus és a kommunizmus

Részlet Athanasius Schneider Katolikus Egyház, merre tartasz? című interjúkötetéből

Fülep Dániel: 2018. május 4-én az Európai Bizottság elnöke, Jean-Claude Juncker kiállítássorozatot nyitott meg Karl Marx szülővárosában, Trierben. Marx hatalmas bronz szobra – Kína adománya – is szerepel a kiállításon. A szobor hivatalos leleplezésére május 5-én, Marx születésének 200. évfordulóján került sor. A Marx szobor felállítása némiképp vitatható, Jean-Claude Juncker azonban elismerőleg szólt róla.¹ Kína véleményén nem csodálkozhatunk, az azonban abszurd és botrányos, hogy az Európai Bizottság elnöke azt mondja, hogy Marx csak egy „filozófus”, akinek nincs komoly felelőssége abban, ami történt. A *Kommunista kiáltvány* első mondata így hangzik:² „Kísértet járja be Európát - a kommunizmus kísértete”. Két nemzedéknyi idő alatt (1917–1987) a kommunizmus a világ egyharmadát foglalta el. Korábban csak a kereszténység és az iszlám terjedt ilyen sebességgel. Kétségtelen tény, hogy a kommunizmus ate-

¹ „Karl Marx kreatív filozófus volt, aki sokat gondolkodott a jövőről” – mondta. „Ma olyan dolgokat tulajdonítanak neki, amelyekről nem tehet, és amelyekért nem felelős, mivel írásait sok esetben átdolgozták, úgyhogy ma pont az ellenkezőjét jelentik annak, mint amit ő írt.”

² A *Kommunista kiáltvány* (eredetileg *A Kommunista Párt kiáltványa*) Karl Marx és Friedrich Engels német filozófusok 1848-ban közzétett politikai röpirata.

izmushoz, az Egyház üldözéséhez, tömeges hitehagyáshoz, százmillió ember szenvedéséhez és halálához vezetett³ világszerte. Itt, Kazahsztánban Excellenciának is bőségesen volt alkalma megtapasztalni, milyen a kommunizmus. A katolikus Egyház a marxista ideológiának kezdettől fogva a legkeményebb ellenfele. Amíg Hitlerről, a náciizmusról és a zsidóüldözésről szinte naponta látni dokumentumfilmeket, mindenféle emlékműveket állítanak, s a mai napig tart a felelősségre vonás és a folyamatos kártérítés, addig a kommunizmus százmillió áldozatáról alig hallunk, a szocialisták Európa-szerte zavartalanul politizálnak, az EU elnöke pedig óriás-szobrot állít Marxnak.

Athanasius Schneider püspök úr: Teljesen egyetértek. Úgy tűnik számomra, hogy ezek a politikusok, akiket említett, bizonyos értelemben leplezték magukat. Az Európai Uniót lényegében véve újkommunisták vezetik. Ezekkel a tettekkel fölfedték, kicsodák is valójában. Korábban rejtőzködni próbáltak, változtatgatták a nevüket, a pártjaiknak is újabb és újabb neveket adtak. Az Európai Unió véleményem szerint a kommunizmus és a marxizmus továbbélése. Ez biztosítja az ideológiát, egyfajta állami ideológiát, amint az annak idején a Szovjetunióban is történt. Ma az Európai Unió az új Szovjetunió a maga jól meghatározható állami ideológiájával. A marxizmus végső soron olyan ideológia, amely a család ellen irányul. Marx és Engels írásaiban találunk néhány utalást arra vonatkozóan, hogy a kommunizmus végső célja minden különbség megszüntetése, még a nemek közti különbsége is, úgyhogy a családot is fel kell számolni. Marx szerint ugyanis a legalapvetőbb polgári intézmény a család. Az Európai Unió most Marx és Engels ezen célját valósítja meg, vagyis szétveri a családot, és a végső különbségeket, a nemek közti különbségeket is felszámolja. Az új ideológia a gender ideológia, amely lerombolja a családot, és eltorzítja az emberi természetet. A marxizmus és az újkommunizmus végső lépése ez, de most új néven nevezik magukat. Nem olyan ostobák, hogy újmarxistáknak vagy újkommunistáknak hívják magukat. Más neveket használnak. Ők lesznek például az „új demokraták”. A kommunisták is szerették „demokratáknak” hívni magukat. Kína is „demokratikus köztársaságnak” nevezi magát, holott nyoma sincs ott a demokráciának. A Szovjetunió és a keleti blokk országai mindig is azt mondták, hogy

3 *A kommunizmus fekete könyve* (Le livre noir du communisme) szerint a kommunizmus számlájára mintegy 100 millió ember halála írható. Forrás: Stéphane Courtois-Nicolas Werth-Jean-Louis Panné-Andrzej Paczkowski-Karel Bartosek-Jean-Louis Margolin. *Le livre noir du communisme*. Éditions Robert Laffont, Paris, 1997.

az igazi demokrácia náluk található, és hogy a kapitalista országokban nincs demokrácia. A kommunizmus idején iskolás voltam. Máig emlékszem, hogy ötödik osztályban azt tanultuk, hogy az igazi demokrácia a Szovjetunióban van, vagyis az igazi demokrácia a kommunizmus. Ezek a tények és ezek a tettek azt mutatják, hogy az Európai Unió nem más, mint a Szovjetunió egyfajta új változata. Ki kell mondanunk ezt, és hirdetni kell, hogy leleplezzük őket, és bemutassuk, hogy semmi másról nincs itt szó, mint a kommunizmus és a marxizmus új és szélsőséges megjelenési formájáról.

Fülep: Többről van tehát szó, mint a kommunizmus pusztá fennmaradásáról?

Schneider püspök úr: Nem arról van szó, hogy a kommunizmus új köntösben térne vissza, hanem a marxizmus továbbfejlődéséről, emberségünk további, minőségileg új degenerációjáról.

Fülep: A marxizmusnak ez a legújabb korszaka, amelynek talaján a feminizmus és a gender ideológia is létrejött, éppoly gyilkos természetű, mint az előző volt. Velejég életellenes, közvetve a házasság és a nemiség erkölcsi és természetes alapjainak kikezdésével, közvetlenül pedig a fogamzásgátlással és az abortusszal. Az igazi katasztrófa mégis az, hogy elfordítja a figyelmet az örök üdvösségről, és ezzel megöli a lelkeket.⁴

Schneider püspök úr: Így van. Persze a materializmussal és az ateizmussal nemcsak a testet ölték meg a kommunisták, hanem a lelket is. Az Európai Unió új kommunizmusa és marxizmusa az egész világon elterjedt a gender ideológián keresztül. A világ politikai hatalmai – mindenekelőtt az ENSZ – irányítják és szervezik. Nemcsak Európában ez a helyzet, hanem az Egyesült Államokban is. Az egész világra kiterjedő – alapvetően szabadkőműves – programról van szó. Ma nem a testet ölik meg, hanem a lelket, és pedig annál is kegyetlenebb módon, mint azt annak idején a Szovjetunió kommunistái tették. Ma ugyanis magának a természetnek és az embernek a fogalmát bontják le. A szovjet kommunizmusban legalább bizonyos fokig még elismerték a férfi és a nő között fennálló különbséget, mint a természettörvény részét. A homoszexualitás propagálása például a keleti blokk valamennyi országában elképzelhetetlen lett volna a szovjet időkben, különösen a Szovjetunióban. A hivatalos magyarázat is az volt, hogy a homoszexualitás ellenkezik az emberi természettel. Bár az iskolában az ateizmust tanították, azt

4 „*Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni! Inkább attól féljete, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani!*” (Mt 10,28)

mondták, hogy a homoszexualitás természetellenes dolog, és szemben áll az értelemmel, úgyhogy tiltani kell. Az újkommunisták, az újmarxisták ma szerte a világon és különösen az Európai Unióban magának a természetnek a fogalmát akarják lerombolni. Nyílt, Isten elleni lázadásnak lehetünk tanúi, és ez még a régi kommunisták politikai lázadásánál is veszélyesebb.

Oroszország felajánlása Mária Szeplőtelen Szívének

Fülep: Marx, Engels, Lenin és Sztálin súlyos öröksége mind a mai napig sötét árnyékot vet az egész világra. Oroszország sikeresen elterjesztette tévtanait. Történhet mindez azért, mert Oroszország közvetlen felajánlása Szűz Mária Szeplőtelen Szívének sajnos még nem történt meg úgy, ahogyan azt a Szűzanya kérte.⁵

Schneider püspök úr: Nem tudom. Egy dolog azonban biztos: a fatimai Miasszonyunk nem az egész világ, hanem csak Oroszország felajánlását kérte. Úgy gondolom, hogy a Pápának minden félreértést kizáróan fel kell ajánlania Oroszországot, úgy, ahogyan azt a Boldogságos Szűz kérte, vagyis az összes püspökkel való lelki egységben. Meggyőződésem, hogy ezt meg kell tennie, és hiszem, hogy akkor az emberiségre is bővebben fog áradni a kegyelem. Oroszország persze – amint azt Ön is említette – nem tért meg teljesen, részben azonban igen, hiszen az üldöztetés megszűnt, sőt az állam, a kormányzat kifejezetten támogatja az egyházat, az ortodox egyházat, amely mindenképpen keresztény egyháznak mondható. Az ortodox egyház újjáéledésének lehetünk tanúi. Részleges, nem teljes megtérésről beszélhetünk tehát. A teljes megtéréshez ugyanis a teljes igazsághoz kell megtérni, a teljes igazság pedig a katolikus hit. Amíg az ortodoxok nem egyesülnek Péterrel, a pápával, addig a teljes igazságra sem jutnak el, úgyhogy a megtérésük sem mondható teljesnek.

⁵ „1941 augusztusában Lúcia nővér a következőket jegyezte fel önéletrajzába az 1917. július 13-i jelenésről. A Szűz így szólt hozzánk: »Isten meg kívánja alapítani a világban Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Ha akaratomat megteszitek, sok lélek megmenekül, és eljön a béke. ... Azt kérem, hogy Oroszországot ajánlják fel Szeplőtelen Szívemnek. Ha kérésem meghallgatásra lel, Oroszország megtér, és eljön a béke. Ha nem, akkor tévedéseit az egész világon el fogja terjesztetni, háborúk törnek ki, az Egyházat pedig üldözni fogják. A jók vértanúk lesznek, a Szentatyának sokat kell szenvednie, és sok nemzet megsemmisül. Végül Szeplőtelen Szívem győzedelmeskedik.«” Forrás: <https://www.ewtn.com/library/maryl/firstsat.htm>

Fülep: Oroszország megtérése nem jelenthet mást, mint hogy visszatér Krisztus egyetlen Egyházába, amely a katolikus Egyház.

Schneider püspök úr: Pontosan. Megismétlem: a megtérés azt jelenti, hogy az ember a teljes igazsághoz tér meg, a teljes igazsághoz pedig egységben kell lennie Péterrel, a római pápával.

Fülep: eltűnődöm azon, hogy ha Oroszország katolikussá válna, akkor – akár Ázsiára, akár az ortodoxiára gyakorolt hatása folytán – milyen nagyszerű szerepe is lehetne a Szűzanya Szeplőtelen Szívének győzelmében.

Schneider püspök úr: Nem tudom. Ez inkább a spekuláció birodalmába tartozik. Biztosat nem tudhatunk. Mindenesetre nincs kizárva, de inkább csak lehetőségről beszélhetünk. Nem tudjuk, miként irányítja Isten a történelmet, a történelem pedig az ember szabad akaratától, az Istennel való együttműködésről függ. Nincs olyan prófécia, amely 100%-os bizonyossággal bekövetkezne, mivel vannak olyan dolgok, amelyek a jövőben fognak történni, és amelyek a történelemben cselekvő emberek szabad akaratától függenek. Ez fontos szempont. Mit jelent Oroszország megtérése? Nem pusztán azt jelenti, hogy valamilyen értelemben megtér Krisztushoz, hanem a teljes katolikus hitre való megtérést. Ezt – úgy gondolom – ki kell mondanunk. Az biztos, hogy az orosz ortodox egyház ilyen megtérése az egész Egyházra és az egész emberiségre is jótékony hatással lenne.

(Forrás: ATHANASIUŠ SCHNEIDER – FÜLEP DÁNIEL: *Katolikus Egyház, merre tartasz? Interjúkötet, magánkiadás, Budapest 2018, 56–63. o.*)

Ennek a szentnek a közbenjárását kérik a rákos betegek nap mint nap

Szent Peregrin (Pellegrino Laziosi) szervita szerzetes, aki maga is átélt egy csodás gyógyulást, a 13. században született Itália északi részén.

Van, amikor úgy érezzük, azonnal szükségünk van egy patrónus szent segítségére – ilyen az a nehéz pillanat is, amikor egy rossz leletet kapunk kézhez. Nem csoda hát, hogy a rákos betegeknek külön védőszentjük van: Laziosi Szent Peregrin (Pellegrino). Annál inkább meglepő, hogy erről a szentről olyan kevesen tudnak.

Szent Peregrin emléknapiját május 4-én ünnepli a világegyház. 1265 tájt született az észak-itáliai Forliban, egy gazdag családba, egyetlen fiúként. Az ő családját is érintette a korra jellemző zűrzavaros politikai helyzet. Rokonaihoz hasonlóan ő is szemben állt a pápai hatalommal, olyannyira, hogy amikor pápai nagykövet érkezett a városukba, a még fiatal ember Peregrin arcul ütötte. A követ azonban nem haragudott rá, és rögtön kifejezte, hogy megbocsát támadjának.

Peregrint pedig örökre megváltoztatta ez a megbocsátás. A további pápaellenes tettek helyett belépett a Szűz Mária Szolgái rendbe, ismertebb nevén a szervitákhoz. Kezdetben Sienában szolgált, majd szülővárosába, Forliba költött, hogy alapítson ott szervita közösséget. Élete következő ötven évét ebben a rendházban töltötte.

Bár korábban úgy vélték, Peregrint pappá szentelték a szervitáknál, életrajzírója, Aristide M. Serra OSM szerint ez nem történt meg.

Szent Peregrin fáradhatatlanul szolgált a betegeket és elhagyottakat. Virasztott, böjtölt, időnként meg is korbácsolta magát, sőt, hosszú időszakokon keresztül egyáltalán nem ült le, aludni is állva aludt, a falnak dőlve. Némely források szerint harminc évet folyamatosan talpon töltött. És noha ezt a harminc évet inkább metaforikusan kell értenünk, az biztos, hogy a bünbáratnak e formáival az egészségét veszélyeztette; a hosszas ácsorgás miatt fekélyes kinövés jelent meg az egyik lábán hatvanesztendőskorában. Az orvosok végül amellest döntöttek, amputálni kell a szerzetes üszkösödő lábát, hogy megmentsék életét.

A kijelölt napon azonban az orvos arra a hírré érkezett, hogy már nincs szükség a közreműködésére, majd saját szemével is láthatta, hogy Peregrin lába meggyógyult. „Lásd saját két szemeddel, és tudni fogod, ki volt az én orvosom” – mondta Peregrin a doktornak, aki maga is csodának tekintette a gyógyulást.

A csoda utáni évekről nem sok információ maradt ránk; Serra úgy tudja, hogy majdnem nyolcvanévesen egy lázas betegségben halt meg a szent. 1609-

ben avatta boldoggá V. Pál pápa, majd a Peregrin közbenjárásának tulajdonított csodás gyógyulások kivizsgálása után 1726-ban XIII. Benedek pápa szentté avatta.

Az öregedéssel növekszik az esély a rákos betegséggel való találkozásra; több embert érint napjainkban, hiszen a várható életkor jóval nagyobb, mint például Peregrin korában.

Peregrint kérhetjük, hogy járjon közben értünk, és „cibálja meg Jézus köntöse szegélyét” – fogalmazott Anthanette Donaldson, aki a rákos betegek pasztorációjával foglalkozik Arizonában; plébániájukon 2009-ben Szent Peregrin-kegyhelyet alakítottak ki. Úgy látja, a katolikusok maguk sem ismerik Peregrint, csak akkor kerülnek vele kapcsolatba, amikor saját maguk vagy egy szerettük baljós diagnózist kap kézhez, és keresni kezdik az interneten, milyen védőszenthez fordulhatnak ebben a bajban.

Bár Peregrin emléknapija május 4. olaszországi szülővárosában május 1-jén emlékeznek meg róla; a város lakói hagyományosan citromot fogyasztanak ünnepe alkalmából, mert Szent Peregrinnek is kedves gyümölcse volt, és azt tartják róla, jó a rákos megbetegedések ellen – amellest pedig természetesen a szent közbenjárását is kérik, hogy védelmezze őket a betegségtől.

(Forrás: Aleteia.org; Magyar katolikus lexikon)

(Magyar Kurír; 2019. május 3., vn)

Nyári lazítás

Nyáraláskor jólesik kiengedni, elereszteni az önfegyelmelés egy részét. Valójában a társadalmi, munkahelyi, környezeti „nyomástól” akarunk egy kicsit megszabadulni, fellélegezni, amely teljesen természetes, hiszen emberek vagyunk. Számomra úgy tűnik, hogy elég sokan ilyenkor (is) emberi módon gondolkodnak (gondolkodunk). Az emberi gondolkodás szerint az emberi nyomásra (társadalmi, munkahelyi, egyéb rutin szerinti köteleességeink) ilyenkor válaszként érthető reakciónk, hogy kiengedünk, és emberi, érzelmi szinten keressük kikapcsolódásunkat.

Az emberi, evilági dolgok mellett ott van a túlvilági dolgunk, az Isten kapcsolatunk. Érdemes elgondolkodni azon, hogy Isten végtelenül szeret minket, engem. Az Ő szeretetére az én legdrágáimmal, az időm odaszánásával tudok leginkább válaszolni. A hétköznapi dolgaink között igyekszünk kialakítani magunk életvitele közben az Istennel való kapcsolattartás „időreseit”, melyekben imádságunkkal igyekszünk Istenre figyelni. Amikor azonban eljön a pihenés ideje, akkor ez felborul. Nyáralásunk, pihenésünk közben sok új

impulzus, és a tudatalatti hatás, hogy most a kikapcsolódás, a pihenés jár nekem, együttesen eredményezik, hogy a napi imádságainkra nem sikerül időt, figyelmet odaszánni.

Pedig a nyaralás, kikapcsolódás közben elméletileg érdemben több időt száználhatnánk Istenre (is). Ebben sokakat gátol az is, hogy a pihenés idején szeretünk együtt pihenni rokonokkal, barátokkal, és mindenkinek más jellegű napi ima kapcsolata van Istennel – az egyetlen fohásztól kezdve az egy-két óráig – melyet lényegileg lehetetlen tudatos akarás nélkül összehangolni (különös tekintettel az adott esetben fennálló felekezeti különbségekre is). Ez egy komoly kihívás minden pihenés, nyaralás idején.

Pihenés közben több időnk van programozásra, evésre-ivásra, filmek nézésére, evilági dolgokra, mely mellett felmerül a kérdés, hogy akarunk-e több időt szánni Istenre is? Jézus maga mondta, hogy az evilági ellentétben áll a túlvilágival, nekünk pedig a pihenés közben is fontos kellene, hogy legyen a túlvilági előrehaladás. Ezért küzdeni kell, mint minden pozitív dologért! Természetesen egy szeretetközösségben sokat jelent az is, ha a körülöttünk levők nem gátolnak ima igényünkben (megjegyzésekkel, program keresztszervezéssel stb.), hanem segítenek nekünk, segítünk egymásnak. Isten adjon sok erőt mindannyiunknak, hogy ez minél eredményesebb legyen!

Jánossy Gábor

A tisztítótűzről (3.)

Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

Nagyon ajánlom Szent Brigitta imáit is, ezek igen javasoltak a szenvedő lelkek részére. Ezt is megkaphatják a plébánosuknál vagy könyvkereskedésekben. Hozzáfűznék még egy fontos dolgot. A szenvedő lelkek már semmit sem tehetnek saját magukért. Teljesen tehetetlenek, s ha az élők nem imádkoznak értük, tökéletesen elhagyatottak. Ezért fontos realizálni, milyen hatalmas erő van a kezünkben mindnyájunknak ahhoz, hogy könnyítsünk a szenvedő lelkeken. Az embernek eszébe se jutna, hogy ne segítsen egy gyermekben, aki a szeme előtt leesett egy fáról, és szörnyen megütötte magát. Természetesen mindent megtenne érte. Ugyanígy, szívünkön kell viselnünk ezeket a lelkeket, akik mindent mitőlünk várnak, s akik függnek legkisebb felajánlásunktól, legkisebb imánktól, hogy könnyítsunk a kínjaikon. S talán ez a legszebb módja a szeretet gyakorlásának. Gondolok például az irdalmas samaritanusra az

Evangéliumból, aki az út szélén fekvő félholt sebesült emberen segített. Ez a sebesült teljes mértékben egy arra járó ember jó szívéből függött.

– És Mária, miért nem lehet érdemet szerezni a purgatóriumban, amikor a Földön lehet érdemet szerezni?

– Mert a halál pillanatában az érdemszerzésnek vége van. Míg a földön élünk jóvátehetjük azt a rosszat, amit véghezvittünk. A szenvedő lelkek irigylik tőlünk ezt a lehetőséget. Még az angyalok is féltékenyek ránk, hogy lehetőségünk van a növekedésre mindaddig, amíg a földön vagyunk.

– De a szenvedés megjelenése életünkben gyakran lázadást kelt bennünk és nehezen fogadjuk el. Hogyan éljük meg a szenvedést, hogy gyümölcsöt hozhasson?

– A szenvedés Isten szeretetének legnagyobb bizonyítéka. És ha jól felajánljuk, sok lelket nyerhet meg.

– De hogyan fogadjuk el a szenvedést, mint ajándékot - azt mondja: ajándék - és nem, mint büntetést, aminek gyakran tűnik?

– Mindent a Szent Szűznek kell odaadni. Ő tudja legjobban, kinek van szüksége erre vagy arra a felajánlásra, szenvedésre, hogy üdvözüljön.

A szenvedéssel kapcsolatban szeretnék idézni egy tanúságtételt, amelyet Mária mesélt. 1954-ben történt. Egy sereg halálhozó lavina zúdult le egy falura, Mária faluja mellett. És később megtudták, hogy további lavinák zúdultak le, de valami megállította őket, egész csodálatos módon a falu előtt úgy, hogy semmi kár nem esett. Ebben a faluban volt egy asszony, aki előzőleg meghalt. 30 évig volt beteg, igen gyenge ápolásban részesült. Rengeteget szenvedett 30 éven át. Minden szenvedését a községe javára ajánlotta fel. A lelkek elmondták Máriának. Hogy ennek az asszonynak a felajánlása miatt nem érte a falut lavina, mert ő felajánlotta a szenvedéseit és türelemmel viselte őket, és Mária azt mondta, hogy ha egészséges lett volna, nem tudta volna így megvédeni a falut.

A türelemmel elviselt szenvedés által több lelket lehet megmenteni, mint imádsággal.

Ne tekintsük a szenvedést mindig büntetésnek, el lehet fogadni engesztelésnek is, nemcsak sajátmagunkért, hanem másokért is. Krisztus maga volt az ártatlanság és Ő szenvedett a legtöbbet a mi bűneink engesztelésére. Csak a mennyben fogjuk majd megtudni, mi mindent kaptunk meg a türelemmel elviselt szenvedés árán, amelyet egyesítettünk Krisztus szenvedésével.

– Mária, a szenvedő lelkek lázadoznak-e a szenvedésük miatt?

– Nem, ők akarják a tisztulást. Megértik, hogy ez szükséges.

– És mi a szerepe a megbánásnak, a bűnbánatnak a halál pillanatában?

– A bűnbánat nagyon fontos. A bűnöket minden esetben megbocsátják, de megmaradnak a bűnök következményei. Ha teljes bűcsút akarunk elérni a halál pillanatában – vagyis egyenest a mennybe menni – a léleknek szabadnak kell lennie minden kötöttségtől.

Most egy nagyon jelentős tanúságtételről szeretnék beszámolni, amelyet Mária elmesélt nekünk. Megkérték, tudakozódjék egy asszonyról, akiről a rokonsága azt hitte, elveszett, mert rettenetes rossz életet élt és nagy bűnöket követett el. Baleset érte: kiesett a vonatból és meghalt. És egy lélek azt mondta Máriának, hogy ez a nő megmenekült a pokoltól, mert halála pillanatában azt mondta Istennek: Igazad van, hogy elveszed tőlem az életet, mert így nem bírlak többé megsérteni Téged. És ez kitepte belőle minden bűnét.

Tehát ez nagyon jelentős, mert azt mutatja, hogy a megbánás egyetlen lendülete a halál pillanatában megmenthet minket. Azt nem mondhatjuk, hogy elkerülte a purgatóriumot, de nem jutott a pokolba, amelyet talán megérdemelt volna bűnösége miatt.

– Mária, most a halálról szeretnék kérdezni. Van-e egy idő, amikor a léleknek még van lehetősége Isten felé fordulni – még egy bűnös élet után is – mielőtt belépne az örökkévalóságba, vagyis a látszólagos halál és a valódi halál között?

– Igen, igen. Az Úr mindenkinek ad pár percet, hogy megbánja a bűneit, és elhatározza: hajlandó vagyok, vagy nem vagyok hajlandó Isten látására. Az ember látja élete filmjét. Ismerek egy embert, aki hitt az Egyház előírásaiban, de nem hitt az örök életben. És egy napon súlyos beteg lett, kómába esett, és akkor egy szobában látta magát egy táblával, amelyre fel volt írva minden tette, a jók is és a rosszak is. Aztán a tábla eltűnt, a szoba falai is. és minden végtelenül szép volt. Aztán magához tért a kómából és elhatározta, hogy megváltoztatja életét.

– Igen, ez nagyon hasonlít ahhoz, amit az „Élet az élet után”-ban olvashatunk, ez a fényélmény és aztán a visszatérés a Földre. De ezek az emberek nem tudnak többé újra úgy élni, mint ahogyan akkor éltek, amikor még nem látták ezt a világgosságot. De Mária, a halál pillanatában Isten ugyanazzal az intenzitással tárja fel magát minden lélek előtt?

– Mindenkinek megadatik az élete megismerése és az eljövendő szenvedés is. De ez nem egyforma mindenki számára. Az Úr megnyilatkozásának intenzitása az egyes ember életétől függ.

– Mária, az ördögnek van-e engedélye arra, hogy megtámadjon minket halálunk pillanatában?

– Igen, de az embernek birtokában van a kegyelem, hogy ellenálljon neki és visszautasítsa. Mert ha az ember nem akarja, az ördög semmit sem tehet.

– És amikor valaki tudja, hogy hamarosan meghal, a maga véleménye szerint hogyan készülhet fel rá a legjobban?

– Mindent adjon át Istennek. Ajánlja fel minden szenvedését. Örüljön Istennek.

– És hogyan viselkedjünk egy haldoklóval? Mi a legjobb, amit az érdekében tehetünk?

– Minden esetben sokat imádkozni. És felkészíteni az illetőt a halálra, meg kell mondani neki az igazat.

– És mit tanácsolna Mária annak, aki már itt a Földön szentté szeretne válni?

– Legyen nagyon alázatos. Nem szabad az embernek Önmagával foglalkoznia, a góg a gonosz leghatásosabb csapdája.

– És Mária, meg tudná-e mondani, kérheti-e az ember Istent, hogy a Földön járja meg a purgatóriumot, hogy ne kelljen megjárnia a halál után?

– Igen, tudok ilyenről.

Egy pap és egy leány, akik mindketten betegen feküdtek a kórházban, és a lány azt mondta a papnak, hogy azt kéri az Úrtól, hadd szenvedhessen a Földön annyit, amennyi szükséges ahhoz, hogy egyenest a mennybe menjen. És a pap azt mondta neki, hogy ő saját maga nem meri ezt kémi. És egy apáca volt mellettük, aki hallotta az egész beszélgetést. Aztán a lány meghalt, aztán a pap is, és ez a pap megjelent az apácának és azt mondta neki: „Ha olyan bizalmam lett volna, mint annak a lánynak, én is egyenest az égbe mentem volna.”

– Köszönjük ezt a szép tanúságtételt, Mária. (folytatjuk)

Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppannak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállítás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereőket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítéltesség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádj a lencsefőzeléket, imádj a karóráját, imádj a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenstelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István

Néhány üzenet

A vértanúk szívének egészen meg kell hasadnia, mielőtt életüket adják

Az Úr olyan lelkeket mutatott a Mennyben, akik az életükben megtanulták magukhoz ölelni a keresztet. Minden szenvedésüket Istennek ajánlották fel. Jézus azt mondta: „Csak azok méltók hozzám, akik a keresztet elfogadják és egyesítik az Én szenvedéssel. Nagy boldogságban részesültek ezek a lelkek, mert felismerik, hogy ennél nagyobb érdemeket nem szerezhetek volna a Földön.”

Az Úr kegyelmének köszönhetően láthattam, hogy milyen sok vértanú érkezik folyamatosan a Mennysországba. Láttam, hogy szívük kettéhasadt, de ugyanakkor a szeretettől lángolt. Boldogok voltak, mert vérüket ontották Krisztusért. Jézus azt mondta felém:

„A vértanúkat már születésük pillanatában kiválasztom. Ők már az életük folyamán sokat szenvednek. Ezeken keresztül kell menniük azért, hogy éretté váljanak és hittel, bátorsággal meg tudjanak Engem vallani. Először a szívüknek kell egészen meghasadnia ahhoz, hogy kiüresítsék magukat és osztatlan szívvel szeressenek Engem. A szív meghasadása nélkül a test nem képes megadnia magát a vértanúhalálnak. A léleknek kell uralnia a testet és nem fordítva. A vértanúk legnagyobb kísértése a halálfélelem. Csak az Én különleges kegyelmem által lehetséges ezt leküzdeni. Sokan azt mondják, hogy a vértanúk jól járnak, mert egyenesen üdvözülhetnek. Ám nem tudják, hogy a vértanúk már egész életükben meg vannak hívva a szenvedésre, amely felkészíti őket a győzelmi halálra.”

(Mária Magdolna, 2019. 04. 14.)

Mi jutalmat vártok

Láttam, hogy egyes keresztények szeretnek azokkal jót tenni, akik velük is jót tettek. Igen kevesen voltak azok, akik arra törekedtek, hogy az ellenségeiknek tegyék a jót. Hallottam, ahogyan az Úr így szólt:

„Mi jutalmat vártok Tőlem, ha azokkal cselekedtek jót, akik szeretnek titeket? Bizony mondom nektek, hogy az ilyen jótetteknek nincs nagy értéke, mert túl könnyű megvalósítani. Igazi érdemeket azzal szerezhetek, ha törekedtek az ellenség szeretetére. Ők a szeretetgyakorlás legnagyobb kihívásait jelentik, hiszen nehéz azokkal jót tenni, akik valaha fájdalmat okoztak nektek. Az ellenség szereteténél elsődleges a megbocsátás. Másrészt azokkal tegyetek jót, akik számotokra idegenek. Ha érdemeket akartok szerezni, akkor őket is figyelembe veszitek. A másik személyben lássátok meg a felebarátot úgy, ahogyan az irgalmas szamaritánus tette az Én példabeszédemben. Soha ne várjatok viszonzást senkitől! Ha

mégis viszonzást vártok, akkor a szeretetcselekedeteitek nem őszinték és nem önzetlenek. Törekedjete arra, hogy a szeretet erényét tisztán gyakoroljátok!”

(Mária Magdolna, 2019. 04. 18.)

Notre-Dame székesegyház

Mennyei Édesanyám megjelent a Notre-Dame székesegyház fölött, amely a „Mi Asszonyunk” nevet képviseli. Láttam, hogy a tűzvész mögött olyan emberek álltak, akiknek kezében kőműveskanalak voltak. A Szűzanya lábánál Franciaország zászlaját láttam, mely fölött az angyalok sírtak. Hallottam, ahogyan Édesanyám a következőt mondta:

„A Sátán arra ösztönözte a szabadkőműveseket, hogy rombolják le a Notre-Dame templomát. Ez a templom Franciaország keresztény hitét jelentette, mivel már évszázadok óta fennállt. Gyermekeim, ez az esemény jel arra, hogy Párizs hamarosan lángokba fog borulni. A francia nép elhagyta Istent és ennek következményei a szemetek láttára valósulnak meg. A szabadkőműveseknek sikerült elérnie, hogy a Fiamba vetett hitet megszüntessék. De ez nem volt elég nekik. Célként kitűzték maguknak, hogy az emberek szívéből engem is kitépnek. Ahogyan az Istenben való hit megszűnik, úgy egy egész ország élete is összedől. Most ismét bűnbánatra és megtérésre szólítom a francia népet úgy, ahogyan annak idején Bernadetten keresztül kértem! Ha nem hallgatnak a kérésemre, akkor Franciaország elvész.”

(Mária Magdolna, 2019. 04. 22.)

Srí Lanka

Az angyalok elvezettek a Srí Lankán történt eseményhez, ahol húsvétvasárnap rengetegen meghaltak a merénylet miatt. Az angyalok azt mondták:

„Az egész Mennysország megremegett ettől az eseménytől, ahol sok ártatlan ember vesztette el az életét. Mennyei Édesanyánk vért könnyezett, mert a gyűlölet és a harag merényletre ösztönözte az iszlám híveit. Ez az esemény felhívást jelentett az egész világnak arra, hogy mi fog történni a kereszténységgel. Bár sok halott volt, örvendeztetek, mert ők feltámadtak Krisztusban az örök életben. Akik üldözik a keresztényeket, azok valójában Krisztust üldözik. A világ elveti a szeretet vallását, amely nem támogatja a bűnt. A Sátán az iszlámot használja fel a gyűlölet eszközeként, hogy ártsen a kereszténységnek. Ott támad a legjobban, ahol élő hitet lát. Imádkozzatok, hogy ez az esemény sokakat bűnbánatra és megtérésre vezessen!”

(Mária Magdolna, 2019. 04. 26.)

Az igazság felvállalása

Láttam, hogy az Úr mennyire gyönyörködik azokban a papokban és hívekben, akik felmerik vállalni az igazságot. Itt elsősorban a bűnről van szó. Sokan nincsenek tisztában azzal, hogy mi a jó és a mi rossz között a különbség. A Sátán elhitette az emberekkel, hogy a bűn jó - úgy, ahogyan kezdetben is tette. Láttam, hogy az Úr így szól azokhoz, akik hallgatnak a lelkiismeretükre, még ha az emberek el is fordulnak tőlük:

„Mindig lesznek olyan eszközeim, akiken keresztül felébresztem az emberek lelkiismeretét. Ez a feladat elsősorban a papokra van bízva, hiszen ők felelnek a rájuk bízott nyájért. Vannak, akik azért nem merik kimondani az igazságot, mert félnek annak következményétől. Ezt a félelmet a Sátán generálja bennük. Tudhatnák, hogy az emberek szíve fogékony az igazság meghallgatására, ami elgondolkoztatja őket. Aki bátran felszólal, az látni fogja, hogy cselekedetei nem maradnak gyümölcsök nélkül. Az emberek száma nem csökkenni fog, hanem növekedni. Mit gondoltok, miért tolongtak körülöttem az emberek tömegei? Mert az emberek szomjaznak az igazságot. Ez a szomjúság soha nem szűnik meg, akármekkora legyen is a bűn. Az ember szíve szüntelen keresi a válaszokat, így lett megalkotva. Az ember a földi életben sok válaszra lelhet, de odaát fog mindent a teljességében átlátni. Nagy jutalomban fognak részesülni azok, akik Engem megvallanak az emberek előtt. Bizony mondom nektek, hogy számtalan lélek szegyenben érzi magát Elöttem, amikor a külön ítéleten felismerik azt, hogy nem mertek Engem megvallani. Hatalmas bűnbánat szükséges ahhoz, hogy irgalmas legyek hozzájuk. Azoknak van a legnagyobb felelőssége, akik tudják, hogy mit várok tőlük.”

(Mária Magdolna, 2019. 04. 29.)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Egy Eucharisztikus Kongresszus tapasztalatai

Hat évvel ezelőtt került megrendezésre Vácott egy nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, mely a résztvevők szempontjából valóban nemzeti volt – bár hivatalos megnevezése alapján Váci Egyházmegyei rendezvénynek számított.

Ezt a két napos Eucharisztikus Kongresszust nekem volt alkalmam megszervezni és lebonyolítani, melyben legfőbb segítóm Bocsa József atya volt. Mind a mai napig öröm tölti el szívemet, amikor visszagondolhatok arra, hogy 800-900 fő részvételével, éjszakai virrasztással milyen sok lelki táplálékot kaptunk az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztustól.

Most ezen kétnapos Eucharisztikus Kongresszus zenei részével kívánok foglalkozni, mely számomra tanulságokat is tartalmazott.

A szervezés közben természetesen át kellett gondolnom, hogy az Egyházunkban jelenleg alkalmazott több zenei stílusból melyik kapjon elsőbbséget, melyiket milyen súllyal kezeljem. Magamban három fő stílusba soroltam az alkalmazott zenei formákat: gregorián, népeinek és gitáros zene.

A gregorián stílust találtam a legfenségesebbnek, mivel – ahogy annak idején Barsi Balázs atya mondta – amennyiben a pap a liturgiában a néphez énekelve szól, azt gregorián zenei alapon teszi. A gregoriánt találtam a legletisztultabb, legfenségesebb zenei stílusnak. Ennek használatánál igen nagy segítséget jelent például az Éneklő Egyház című énekes könyv, mely ezt a zenei nyelvet közel hozza a hívekhez, segítve ezzel a liturgia magasztosságát is.

A népeinek – az Éneklő Egyház mellett – a Hozsanna című énekes könyvünkben található. Ebben az énekes könyvben némely népeinek zenei stílusa gyengének látszik, némely énekünk szövege itt-ott ellent mond akár a Szentírás szavának is, mégis a többsége nagyon nemes, szép, a liturgiát emelő szöveggel bír, és zeneileg is elfogadható.

A gitáros zenei stílusban vannak szép megszövegezésű dalok, egy-két dalnak a dallama is igen kellemes, mégis az alap problémámat abban tudtam megfogalmazni, hogy ennek a zenei stílusnak alapja az ütem. Jellemzően az ütem alá van rendelve a zene és néha még az ének szövege is. Ez a liturgia szolgálatában nem tűnik szerencsés megoldásnak.

Mindezek átgondolása alapján végül úgy határoztam, hogy az ütem alapú zenét nem kívánom beengedni az Oltáriszentségben köztünk lakó Megváltónk, Jézus Krisztus dicséretéről, magasztalásáról szóló két napos Kongresszus fő színhelyére.

Megjegyezni kívánom még azt, hogy egy évvel a Kongresszus előtt, szintén Vácott zajlott le az Irgalmasság Konferenciája egy napos rendezvény, melynek szervezésébe bevontak engem is, hogy lássak valamit egy ilyen jellegű szervezésből és lebonyolításból. Ez egy jóleső segítségnyújtás volt az egyházi illetékesektől.

Ennek köszönhetően jutottunk odáig, hogy az Irgalmasság Konferenciáján hirdettük meg először nyíltan, hogy egy évre rá szervezünk egy két napos Eucharisztikus Kongresszust szintén váci helyszínnel. A meghirdetés szórólapok osztásával történt meg alapvetően. Ennek köszönhetően a Váci Székesegyház előtt töltöttem a nap nagy részét, a szórólapok osztásával.

Mivel jónéhányan ismertek engem már korábbi egyházi tevékenységeimből, ezért több emberrel is sikerült elbeszélgetni közben. Az engesztelők közül többen is panaszkodtak nekem ott, a szünetekben a templomból kijöve, hogy nem hagyják őket énekelni. Idővel megértettem, hogy ezek az engesztelők, akik egyes kegyhelyeken akár egész éjszakákat átvirrasztanak imádkozva, énekelve, a gitáros zenét nem ismerik, nem szeretik, az Irgalmasság Konferenciáján pedig végig gitáros zenék mentek. Ez is egy adalék volt az egy évvel később szervezendő Kongresszus zenei stílusát illetően.

Az Eucharisztikus Kongresszus tekintetében Bocsa József atya nagyon kedvesen segített a zenei stílusok keveredésének elkerülésében azzal, hogy felajánlotta a Váci Székesegyháztól két perc járásra található Piarista templomot az ifjúsági gitáros párhuzamos összejövetel megtartására, így szombaton este a Székesegyházban zajló eseményekkel párhuzamban az ifjúságnak is volt egy külön Oltáriszentséget dicsőítő összejövetele Vácott.

Érdekes volt számomra a Konferencia végén, amikor néhány engesztelő azzal jött oda hozzám, hogy hálásan köszöni az egésztest, és nem is tudta, hogy ilyen csodálatos gregorián zenei anyagok vannak Egyházunkban. Jelezték többen is, hogy ez igen nagy lelki élményt adott nekik.

Bízom benne, hogy a közelgő Világkongresszus zenei stílusának összeállításához segítséget tudnak nyújtani ezek a hat évvel ezelőtt hazánkban szerzett tapasztalatok.

Jánossy Gábor

Az Oltáriszentség: örökös pünkösöd

Tóth Tihamér

Mindnyájan hallottunk már a Boldogságos Szűznek világhírű kegyhelyéről, Lourdes-ról. Felejthetetlen kép mindenki előtt, aki csak valaha is látta, mikor megindul a gyönyörű bazilikából a szentséges körmenet, és a világ minden tájáról összegyűlt nép kihordja nyomorékjait, betegeit az út szélére; egy törött csontú amerikai férfi, egy haldokló német ember, egy szélütött afrikai püspök, egy vonat által elgázolt magyar leány, egy nagy nyíltsebes, feketebőrű néger... és így tovább fekszenek nyomorékon az út mellett. Mindegyiknek más a beszéde, mindnek más az arcszíne, mindnek mások a fájdalmai, csak a hitük egy: az élő, rendíthetetlen hitük, hogy most jön feljűk a fehér ostya színében a világ hatalmas Megváltója, aki, ha úgy akarja, meggyógyíthatja őket.

És amint elindul a körmenet, felhangzik egy szomorú litánia; egy szívet tépő, lelket marcangoló litánia azoknak a szenvedőknek ajkán. Egy litánia, aminőt nem hall az ember sehol a világon, csak itt s aminőt nem hallott ez a világ soha, csak a jerikói úton és a kafarnaumi százados szájából abban a pár évben, amíg az Úr Jézus személyesen a földön járt.

Nem úgy szól ez a litánia, hogy „Uram, irgalmazz nekünk, Krisztus, kegyelmezz nekünk”, hanem: Jézus, Dávid fia, add, hogy lássak! Jézus, Dávid fia, add, hogy halljak! Jézus, Dávid fia, add, hogy összeforjjon a csontom! Jézus, Dávid fia, add, hogy még tovább élhessek! Jézus, Dávid fia, csak egy szóval mondd s meggyógyul az én testem!...

Így zokogják tovább ezt a litániát egészségesek s betegek együtt.

És amint halad a körmenet, és mindenegyed beteg külön-külön áldást kap a Szentséggel, egyszer csak valami isteni erő ömlik el az egyik béna nyomorékon, s aki évek óta mozogni alig tudott, velőtrázó sikolyba tör ki, magasra egyenesedik és meggyógyultan, örvendezve dobja el magától mind a két mankóját...

Az ezernyi tömegben átfut valami megrendült hála és öröm érzete. És a megindultságtól síró néptömeg közepén felhangzik az Oltáriszentséget vivő pap örömtől reszkető éneke: „Te Deum laudamus!” „Téged Isten dicsérünk!” S amikor a körmenet visszatér a kivilágított templomba, nincs már ott egy hitetlen sem, nincs már ott egy kételkedő sem, csak hívő, erősen hívő keresztények, akik remegő ajakkal, hálától izzó szívvel és könnyes szemekkel, porba hullva zúgják az ének szavait:

Azért, Uram, téged kérünk, Irgalmad rajtunk maradjon,
Légy oltalmunk, légy vezértünk. Reménységünk Benned legyen.

És ilyenkor, itt érzi meg a hívő lélek a maga teljes nagyságában, hogy az Oltáriszentség valóban a hit diadala.

Mária- kegyhelyek

Remete

A címlapon Remete egykor pálos monostorának kegyelemképe (mai szóval kegyszobra) látható. A pálos monostor és templom a Zágrábot északról határoló hegyek lábánál épült 1274-1288 között a zágrábi káptalan támogatásával. A XV. század végén, a XVI. század elején sokat szenvedett a török portyázások során, de a Boldogságos Szűz Mária vigyázott a pálos remetékre, és a monostor rövid idő múltán újra benépesült, hogy a Mária-szentély fogadhassa a zarándokokat 1786-ig, amikor a kalapos király, II. József parancsára száműzték a pálos szerzeteseket. Később a Kármelita rend vette birtokába, s ma kármelita szerzetesek fogadják a Zágráb külvárosában található zarándokhelyen a hívek sokaságát, hogy azok leróhassák köteles tiszteletüket az Istenszülő és imádásukat az Ő Szülötte előtt.

Török József

Áldó Krisztus szobor

2015. március 25-én lett felállítva az Áldó Krisztus szobra, Tarcal határában, a Tokaj-hegy „elődombján”. A szobor öt gránittömbből áll, mely 8,5 m-es magasságával és közel 50 tonna súlyával, Európa legnagyobb Jézust ábrázoló gránit szobra!

A felajánló csupán annyit kért, hogy méltó környezetet alakítsunk ki a műalkotás számára. A több mint 1400 km-es Mária út egyik megállójaként is funkcionál a szobor, az öt körülölelő sétánnyal.

Petró Attilának köszönhetjük a rendkívüli látványosságot, aki a tarcali Szent Teréz-kápolnában talált egyszer egy Áldó Jézust ábrázoló képet, az egyébként márvány- és kőfeldolgozással foglalkozó cégvezető ekkor határozta el, hogy megépítteti hazánk legnagyobb Jézus szobrát.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Öt hatalmas gránitdarabból készítették el szobrászművészek a gigantikus alkotást, melyet Tarcal községnek adományozott készítettője, azzal a feltétellel, hogy megfelelő, kulturált körülményeket teremtenek látogatásához.

2015 tavaszán Ternyák Csaba egri érsek szentelte föl a 8,5 méter magas, 50 tonna súlyú monumentális szobrot. 2015 októberére a hozzá vezető sétányt is kialakították pihenőkkel, lépcsősorokkal, sétautakkal, a domb környékét méltó módon rendezték.

A Könyves Kálmán utcában, a református és a katolikus templom közötti részen találjuk a parkolót, járművek elől elzárt terület a domb. A parkolóból a táblákat követve indulunk fel az aszfaltos úton a házak között a domb irányába.

A kulturált, aszfaltos sétaút lustán kanyarog fel a gyümölcsfákkal ritkásan beültetett dombra. Útközben pihenőpadokat, piknikező helyeket találunk. A szobor alá érkezve, választhatunk, hogy a nyílegyenes lépcsősoron kapaszkodunk fel közvetlenül a szoborhoz, vagy a kényelmes sétányon maradván kis kerülővel megyünk fel.

Félúton a sétány kettéválik, a bal oldali ág vezet tovább a domb tetejére, a szoborhoz, míg jobbra tartva leereszkedünk a tokaji Kopasz-hegy oldalába vájt bánya tavához. A domb tetejéről fantasztikus körpanoráma nyílik a környékre. Lábunk alatt Tarcal, a végeláthatatlan szőlőtáblák, a horizont az Alföld síkságába olvad. A leglátványosabb kilátás a hegy felé, a káprázatos fekvésű bányató felé nyílik.

A szoborhoz vezető sétány 2015. október 22-én került átadásra. Az Áldó Krisztus két útvonalon közelíthető meg, az első 561 méter, a második 377 méter hosszan futja be a különféle növényekkel beültetett sétányt. A parkosítás során összesen 18 db díszfa, 96 db gyümölcsfa, 1837db cserje, 1957 db évelő és 3120 db virághagyma került betelepítésre. A terület kialakítása során, a földmunkák mellett, kőmunkák, támfalak építése pihenőhelyek kialakítása történt, fából készült asztalok, padok, korlát, valamint egy 130 fokból álló lépcsősor készült el. A sétány bejárása közben csodálatos panoráma tárul az idelátogatók elé, továbbá meglátogathatják a sétány közelében elhelyezkedő Tarcali Bányatavat és a hegy oldalában kialakított Amfiteátrumot is.

Az idősek és mozgáskorlátozottak feljutását az Önkormányzat elektromos járműve segíti, amely igényelhető hétköznapiokon a 06-47/580-444-es, hétfőigén 10-18 óráig a 06-20/461-1655-ös telefonszámon.

(Információ: Tarcal Község Önkormányzata 3915 Tarcal Fő út 61.
e-mail: titkarsag@tarcal.hu Tel.: 06-47/580-444)

Jézus az Oltáriszentségben

„Eljöttem az égből, hogy felfedjem előttetek tervemet ebben a mindenkit érintő küzdelemben, amelyben két egymással szembenálló vezér rendelkezésére sorakoznak az emberek: a napba öltözött Asszonyéra és a vörös sárkányéra.

Megmutattam nektek azt az utat, amelyet végig kell járnotok: az imádság és a bűnbánat útját. Meghívtalak benneteket életek belső megváltoztatására.

Menedéket is készítettem számotokra, hogy a jelenlegi vihar alatt, amely még erősödni fog, oda menekülhessetek, ott védelmet nyerjete és megerősödjete. E menedék az én Szeplőtelen Szívem.

Most tudotokra adom, hogy ez a döntő ütközet ideje...

A sötétség még sűrűsödik, de a Szívemből áradó fény sugar is erősödik, hogy jelezze számotokra az utat...

Hallgassatok engedelmesen és alázattal hangomra...” (1979.05.13.)

...Támogassátok gondoskodásomat, amely arra serkent, hogy átalakítsalak bensőleg, hogy mindnyájan Jézus eucharisztikus Szívének tetsző papokká váljatok. Szeplőtelen Szívem diadala nem következhet be másképpen, csak Fiam, Jézus diadalával együtt, aki visszatér, hogy uralkodjék a szívekben, a lelkekben, az egyes emberek és a nemzetek életében: az egész emberiségen...

Jézus az Oltáriszentségben válik ismét egyházi gyűléseitek középpontjává, mivel az Egyház az Ő temploma, az Ő Háza, melyet főleg azért épített, hogy isteni jelenléte közöttetek felragyoghasson.

Szeretett fiaim, sajnós manapság a tabernákulumot is elborította a sötétség: annyi üresség van körülötte, annyi közömbösség, annyi hanyagság. Minden nap növekszik a kétely, a tagadás és a szentségtörés. Jézus eucharisztikus Szívét újra megsebzik övéi, az Ő házában, azon a helyen, ahová isteni lakhelyét állította fel köztetek...

Segítsetek mindenkinek, hogy méltó módon közelítsenek Jézushoz az Oltáriszentségben, ébresszék fel a hívőkben a bűntudatot, figyelmeztessék őket

arra, hogy csak a kegyelem állapotában járuljanak a szentáldozáshoz, neveljék rá őket a rendszeres gyónásra, amelyre annak van szüksége a szentáldozás előtt, akinek halálos bűne van... (1979.06.14.)

Ez a két egymás utáni üzenet több dolgot is egyértelművé, tisztává tesz. Ilyen Jézus Krisztus Oltáriszentséges jelenléte. A Szűzanya tisztán leszögez, hogy azért építettek templomaink, hogy abban Jézus isteni jelenléte felragyoghasson. Az isteni jelenlét felragyogása csak akkor lehetséges, ha a templom középpontjában van Jézus, aki a Tabernákulumban lakik. Mivel a Tabernákulum egyre kevesebb templomban található a középpontban, ezért is mondhatja a Szűzanya, hogy „manapság a Tabernákulumot is elborította a sötétség”, üresség, közömbösség hanyagság veszi körül.

Felhívja a Szűzanya a máriás papokat arra, hogy „segítsenek mindenkinek, hogy méltó módon közelítsenek Jézushoz az Oltáriszentségben”. Ez a magunk szintjén, a magunk módján ránk, laikusokra is vonatkozik. Példamutató életünkkel, cselekedeteinkkel, megnyilatkozásainkkal mi is segíthetünk az Oltáriszentség tiszteletének fennmaradásában.

Miért is kell erről beszélnünk? Mert a Szűzanya egyértelművé tesz (már 40 évvel ezelőtt), hogy zajlik egy „mindenkit érintő küzdelem, amelyben két egymással szembenálló vezér rendelkezésére sorakoznak az emberek: a napba öltözött Asszonyéra és a vörös sárkányéra”. Egyben tudunka adja, „hogy ez a döntő ütközet ideje”.

Bízom benne, hogy mi mindannyian a napba öltözött Asszony oldalán állunk, amely az imádság és a bűnbánat útját jelenti, amely a belső megváltozás útját jelenti. Tehát konkrét, komoly és folyamatos feladatot ad nekünk. (A szépért és jóért mindig nagyon meg kellett és kell ma is küzdeni ebben a világban.)

A Szűzanya Gobbi atyán keresztül adott üzeneteiben folyamatosan visszatérő gondolat, hogy Szeplőtelen Szívének diadalára szeretne felkészíteni mindannyiunkat. Most, itt leszögez, hogy „Szeplőtelen Szívének diadala nem következhet be másképpen, csak Fia, Jézus diadalával együtt, aki visszatér, hogy uralkodjék a szívekben, a lelkekben, az egyes emberek és a nemzetek életében: az egész emberiségen”.

Ez nyilván azt jelenti, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívének diadala egybeesik Jézus második eljövételének nagy eseményével. Hogy ez mikor lesz, arra senki sem tud konkrét választ adni, csupán a jelekből sejthető, hogy most már tényleg nagyon közeledik, semmiképpen sem évszázadok múlva, hanem karnyújtásnyira várható. Az erre való felkészülést – amennyire lehetséges az – nagyon kell forszíroznunk (nyilván elsődlegesen ki-ki önmagában kell, hogy

megtegye ezt). Hiszen az ember nagyon lassan tud alakulni, és nehogy késő legyen. Azt mindenesetre tudhatjuk ez ügyben, hogy az itt említett üzenetekhez képest már 40 évvel közelebb van ez a várható csodálatos esemény!

Ennek ügyében az idei húsvéti időben felfigyeltem a Húsvét 5. és 6. vasárnapjának szentleckéjére, melyek a Jelenések könyvének egy-egy fontos részletét elevezték fel bennünk:

Új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld ugyanis elmúltak, és tenger sincs többé. Akkor láttam, hogy a szent város, az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Olyan volt, mint a vőlegényének fölékesített menyasszony. Akkor hallottam, hogy a trón felől megszólal egy hangos szózat, ezt mondva: „Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert az elsők elmúltak.” Akkor a trónon ülő megszólalt: „Íme, újjáteremtek mindent!” (Jel 21,1-5a)

Lélekben elvitt egy nagy magas hegyre, s ott megmutatta nekem a mennyből, az Istentől alászállt szent várost, Jeruzsálemet. Isten dicsőségét sugározta. Ragyogott, mint a drágakő, mint a kristálytisza jáspis. Széles, magas fala volt, rajta tizenkét kapu. A kapuk fölött tizenkét angyal. Nevek voltak rájuk írva, mégpedig Izrael fiai tizenkét törzsének a nevei. Keleten három kapu, északon három kapu, délen három kapu és nyugaton három kapu. A város falának tizenkét alapkőve volt, rajtuk a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve.

De templomot nem láttam benne, mert a Mindenható, az Úr, az Isten és a Bárány a temploma. A városnak nincs szüksége sem Napra, sem Holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány. (Jel 21,10-14. 22-23)

Érdekes, és elgondolkodtató az előbb hallott Szűzanya üzenetek tükrében a Jelenések könyvének ezen két szakasza.

Az első ég és az első föld elmúlását követően látta János apostol, hogy az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Ez Isten hajléka volt az emberek között.

Csak zárójelben kívánom megjegyezni, hogy e szerint az ég és a föld elmúlásának vannak túlélői, hiszen az új Jeruzsálem az emberek között volt Isten új hajléka...

A Jelenések könyve tovább beszél arról, hogy Isten az emberekkel lesz, az emberek között lesz, és letöröl szemükről minden könnyet. (Tehát komoly szenvedésből érkeznek ide az emberek – különben nem kellene letörölni minden könnyet.) Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert azok elmúlnak, hiszen az Úr újjáteremt mindent.

Ebben az újjáteremtett földre érkező mennyei Jeruzsálemben nem lesz templom, mert a Bárány, Jézus Krisztus a temploma, isten dicsősége ragyogja be, a világossága pedig a Bárány, Jézus Krisztus, aki a Szűzanya üzenetei szerint Oltáriszentséges jelenlétével lakik és uralkodik majd az új Jeruzsálemben, hiszen „Jézus az Oltáriszentségben válik ismét egyházi gyűléseitek középontjává” – mondja a Szűzanya.

Erre a csodára készülünk lélekben, azzal a tudattal, hogy addig még kinek-kinek a maga szenvedésein át kell esnie, a tisztító szenvedéseket vállalnunk kell, de a csodálatos jövő ilyen szempontból végtelenül biztató. Készülünk rá imádságban, bűnbánatban, böjtben, alázatosan, a csodálatos jövő biztos reményében!

Jánossy Gábor

Szűz Mária Jézus Krisztus második eljövételében

Grignon Szent Lajos Mária

1. Szűz Mária Jézus Krisztus első eljövételében csak kevéssé lépett előtérbe.

Mária által kezdődött e világ üdve, Mária által kell bevégződnie is.

Jézus Krisztus első eljövételében Mária csak kevéssé lépett előtérbe, nehogy az emberek, kik isteni Fia személyéről csak kevéssé voltak megoktatva és felvilágosítva, túlságosan ragaszkodjanak Hozzá és ezáltal az igazságtól eltérjenek. Ez mindenesetre bekövetkezett volna, ha ismerték volna, már a csodálatos báj miatt is, mellyel a Magasságbeli még a külsejét is elárasztotta. Ez való igaz. Areopagita Szent Dénes is mondja hátrahagyott irataiban, hogy amikor meglátta a Boldogságos Szüzet, csodálatos szépsége és titokzatos bájai miatt istennőnek hitte volna, ha hite, amelyben akkor már megerősödött, másra nem oktatta volna.

De Jézus Krisztus második eljövételében Szűz Máriának ismertnek és a Szentlélektől kinyilatkoztatottnak kell lennie, hogy általa megismerjék, szeressék Jézus Krisztust és Neki szolgáljanak. Akkor ugyanis már nem szerepelhetnek azok az okok, melyek a Szentlelket arra bírták, hogy Aráját földi életében elrejtse és az Evangélium hirdetése óta is csak kevéssé nyilatkoztassa ki.

2. Miért kell Szűz Máriának Jézus Krisztus második eljövételében előtérbe lépnie.

Isten ezekben az utolsó századokban ki akarja nyilatkoztatni kezének remekművét, Máriát:

a) Mert földi életében elrejtőzött és mély alázatosságában Istennél, apostolainál és evangélistáinál kieszközölte, hogy ne nyilatkoztassák ki.

b) Mivel Szűz Mária Isten kezének remekműve, a földön kegyelmei, az égben dicsősége által, azért Isten azt akarja, hogy a földön élők dicsőítsék és magasztalják Őt.

c) Mivel Szűz Mária a hajnalpír, mely megelőzte az igazság napjának, Jézus Krisztusnak megjelenését, kell, hogy megismertessék és kinyilvánítsák, és általa megismertessék és kinyilvánítsák Jézus Krisztus is.

d) Mivel Szűz Mária az út, melyen Jézus Krisztus először jött el hozzánk, második eljövételénél is annak kell lennie, jóllehet más módon.

e) Mivel Szűz Mária az egyenes és biztos út, melyen Jézushoz juthatunk, és Őt tökéletesen megtalálhatjuk, azért azoknak a lelkeknek, akik nagy szentségükkel tűnnek majd ki, Szűz Mária által kell Őt megtalálniuk. Aki megtalálja Szűz Máriát, megtalálja az életet, Jézus Krisztust, aki az út, az igazság és az élet. De Szűz Máriát nem találhatja meg, aki nem keresi; és nem keresheti, aki nem ismeri; az ismeretlent nem szokás keresni, sem nem vágyódunk utána. Szűz Máriát tehát jobban meg kell ismerni, mint valaha, hogy ezáltal a teljes Szentháromság jobban megismertessék és tiszteltessék.

f) Szűz Máriának az utolsó időkben mindinkább előtérbe kell lépnie irgalmasságával, erővel és kegyelemmel. Irgalmassággal, hogy a szegény bűnösöket és eltévelyedetteket, akik majd megtérnek és a katolikus Anyaszentegyházba visszatérnek, visszavezesse és szeretettel visszafogadja. Erővel és hatalommal Isten ellenségeivel, a megátalkodott bálványimádókkal, szakadárokkal, mohamedánokkal, zsidókkal és istentelenekkel szemben, akik féltelmes módon látnak majd hozzá, hogy mindazokat, akik ellenük vannak, rábeszéléssel vagy fenyegetésekkel félrevezessék és elbuktassák. Utoljára pedig kegyelemmel kell közelednie, hogy Jézus Krisztus vitéz harcosait és hű szolgálait, kik érdekeikért küzdenek, bátorítsa és támogassa.

g) Szűz Máriának végre oly féltelmesnek kell lennie az ördög és hozzátartozói előtt, mint egy jól rendezett hadseregnek. Mégpedig különösen ezekben az utóbbi időkben, mert az ördög, mivel jól tudja, hogy kevesebb ideje van a lelkek megrontására, mint valaha, napról-napra megkészszerzi erőlködéseit és támadásait. Rövid időn belül borzalmas üldözéseket fog előidézni, Szűz Mária hű szolgálainak és igazi gyermekeinek pedig, akiket nehezebben győz le, mint másokat, irtózatos kísértéseket okoz.

3. *A végső nagy harc, mely a Boldogságos Szűz és a Sátán között folyik le.*

Főként az ördögnek ezekre az utolsó és borzalmas üldözéseire, melyek az Antikrisztus eljöveteleig napról-napra növekednek, vonatkozik az a híres jövendölés és Isten átka, mely a Paradicsomban a kígyót érte. Helyén való, hogy ezt itt megmagyarázzuk, mert a Boldogságos Szűznek tiszteletére, gyermekeinek üdvére, az ördögnek pedig megszegyenítésére szolgál.

„Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, a te ivadékod és az ő ivadéka között. Ő fejedet fogja széttiporni és te sarka után leselkedel.”

Isten csak egyszer létesített ellenségeskedést, de ez azután kibékülhetetlen és az idők végéig fog tartani, sőt fokozódni. Ez az ellenségeskedés Isten méltó Anyja és a Sátán között áll fönn, a Boldogságos Szűz gyermekei és szolgálói és Lucifer gyermeki és csatlósai között, úgyhogy Szűz Mária, az Isten legszentebb Anyja, a legfélelmetesebb ellenség, akit Isten a Sátánnal szembehelyezett. Isten már a paradicsomban, amikor Szűz Mária még csak gondolatvilágában, mint eszme létezett, akkor gyűlöletet oltott lelkébe eziránt az átkozott ellensége iránt, akora ügyességet adott Neki, mellyel az ősi kígyó gonoszságát leleplezte, akora erőt, hogy ezt az elvetemült büszke szellemet legyőzze, összezúzza és széttiporja, hogy ez jobban félt Tőle bizonyos értelemben, mint magától az Istentől. Nem azért retteg annyira, mintha Isten haragja, gyűlölete és hatalma nem volna végtelenszer nagyobb a Boldogságos Szűzénél, kiben a tökéletesség korlátozott, hanem először azért, mert a Sátán, ez a büszke szellem, végtelenül többet szenved, ha Istennek egy kicsiny, alázatos szolgálóleánya győzi le és bünteti, ennek alázatossága jobban megalázza, mint Isten hatalma; másodsor, mert Isten akora hatalmat adott Anyjának a gonoszlélek felett, hogy Szűz Máriának egyetlen sóhajától, melyet egy lélekért bocsát Isten elé, jobban fél, mint az összes Szentek imáitól, és egyetlen fenyegetésétől jobban tart, mint a legnagyobb kínoktól. Ezt maguk a gonosz szelleme kényszerből és akaratuk ellenére vallották be megszállottak szája által.

Amit Lucifer csupa gögből elveszített, azt Szűz Mária alázatossággal megnyerte. Amit Éva engedetlenséggel romlásba és kárhozatba döntött, azt Szűz Mária engedelmességgel megmentette. Míg Éva hallgatott a Kígyóra és ezáltal összes gyermekeit magával együtt a romlásba sodorta és a Kígyónak kiszolgáltatta, addig Szűz Mária, mivel tökéletesen hű volt Istenhez, minden gyermekét és minden szolgáját magával együtt megmentette és az isteni Felségnek szentelte.

De Isten tulajdonképp nem egy ellenségeskedést létesített, hanem többet, amennyiben nemcsak Mária és a Sátán között szította ezt, hanem Mária ivadékai és a Sátán ivadékai között is. Azaz, Isten ellenséges érzületet, titkos ellenszenvet és gyűlöletet létesített a Boldogságos Szűz igazi gyermekei és

szolgálói, és az ördög gyermekei és csatlósai között. Nem szeretik egymást és semmi benső vonatkozás nincs közöttük. Béliál fiai, a Sátán rabszolgálói, a világ barátai (ezek egy és ugyanaz) mindeddig üldözték a Boldogságos Szűz hozzártozóit és a jövőben még jobban fogják üldözni, mint valaha, éppen úgy, mint Kain testvérét, Ábelt, vagy Ézsau Jákobot. Ezek az elvetettek, illetőleg a választottak előképei. Az alázatos Szent Szűz azonban mindig elragadja majd a győzelmet büszke ellenségétől, mégpedig oly fényesen, hogy széttiporja fejét, büszkesége székhelyét. Ő mindig leleplezi majd kígyói gonoszságát, fel-fedi pokoli álutatit, megsemmisíti ördögi terveit és a világ végéig megvédi és megóvja hűséges szolgálóit borzalmas karmaitól.

De Szűz Máriának a gonoszlélek fölötti hatalma különösen az utolsó időkben tűnik ki, amikor a Sátán sarkai után leselkedik, azaz alázatos gyermekei és rabszolgálói után, kiket Szűz Mária a Sátán elleni harcra felhasznál. Ezek a világ szemében kicsinyek és szegények lesznek; mindenekelőtt megalázottnak tűnnek fel, mint a sarok, eltaposottak és lenézettek lesznek, mint amilyen a sarok a többi testrészt között. Ellenben gazdagok lesznek isteni kegyelemben, melyet Szűz Mária bőségesen közöl velük, nagyok és kiválóak Isten előtt szentségben, lángoló buzgalmuk kitünteti őket mások fölött, az isteni segítség pedig annyira viszi és támogatja őket, hogy Szűz Máriával egyesülten sarkuk alacsonyosságával tiporják széjjel a Sátán fejét és adják át a győzelmet Jézus Krisztusnak.

Végül Isten akarja, hogy szentséges Anyját most jobban ismerjék, szeressék és tiszteljék, mint egyébkor. És ez kétségtelenül meg is lesz, ha a választottak a Szentlélek kegyelmével és világosságával behatolnak annak az ájtatosságnak a bensejébe és tökéletes gyakorlásába, melyet később ismertetni fogok. Akkor azután homály nélkül nézhetik a tengernek ezt a Csillagát – már amennyire a hit ezt megengedi – és vezetésével minden vihar és kalóz ellenére is biztosan köthetnek ki. Megismerik majd ennek az Uralkodónőnek nagyságát és fenségét, és mint alattvalók és szeretetből rabszolgák szolgálatára adják magukat. Megtapasztalják majd édességét és anyai jóságát, s mint forrón szeretett gyermekek gyöngéden szeretik viszont Édesanyjukat. Megismerik majd azt az irgalmat, mely Szűz Máriát eltölti s belátják, mennyire rászorulnak segítségére, éppen ezért úgy futnak majd Hozzá mindenben, mint szószólójukhoz és közvetítőjükhöz Jézusnál. Megtudják, hogy Szűz Mária a legbiztosabb, legkönnyebb, legrövidebb és legtökéletesebb út, melyen Jézushoz juthatunk és ezért testestül-lelkestül, minden fenntartás nélkül átadják magukat Neki, hogy általa éppoly föltétlenül Jézuséi legyenek.

4. Az utolsó idők apostolai.

De kik lesznek Szűz Máriának e szolgálói, gyermekei és rabszolgái?

Az Úr papjai lesznek, akik mint valami láng, mindenütt felgyújtják az isteni szeretet tüzeit.

Olyanok lesznek a hatalmas Szent Szűz kezében, mint éles nyíl, hogy ellenségeit átszegik.

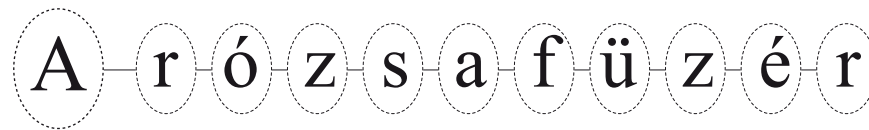
Lévi gyermekei lesznek, kiket nagy szenvedések tüze megtisztított és Istennel bensőségesen egyesített, amiért szívükben hordják a szeretet aranyát, lelkükben az imádság tömjénét, testükön az önmegtagadás mirháját. A szegények és kicsinyek számára mindenütt Jézus Krisztus jó illata lesznek, a nagyoknak, gazdagoknak és büszkéknél ellenben a halál lehellete.

Zivataros felhők lesznek, kik a Szentlélek legcsekélyebb fuvallatára leereszkednek a levegőégből s ontják Isten igéjének s az örök életnek esőjét, anélkül, hogy maguk valamihez is hozzátapadnának, anélkül, hogy valamin elcsodálkoznának vagy elszomorodnának. Mennydörögnek a bűn és a világ ellen, leverik a Sátánt és követőit, mindazokat pedig, akikhez a Magasságbeli küldötte, átszegik Isten igéjének kétélű fegyverével, életre vagy halálra.

Az utolsó időknek igazi apostolai lesznek és a seregek Ura megadja nekik a szót, és az erőt, hogy csodákat művelhessenek, és dicsőséges győzelmeket arassanak ellenségein. Arany és ezüst nélkül, s ami ennél sokkal több, gond nélkül fognak élni a többi pap és egyházi személy között, és mégis megadatik nekik a galamb ezüstszárnya, hogy az Isten dicsősége és a lelkek üdve tiszta szándékával mindenhova eljuthassanak, ahova a Szentlélek szólítja őket. És ahol prédikáltak, ott nem hagynak majd vissza mást, mit a szeretet aranyát, mely a törvény teljesítése.

Végre tudjuk, hogy Jézus Krisztusnak igazi tanítványai lesznek, mert a szegénység, alázatosság, világmegvetés és szeretet nyomdokain haladnak majd. Az Istenhez vezető keskeny utat, a tiszta igazság útját fogják tanítani, de az Evangélium és nem a világ elvei szerint, mégpedig kímélet nélkül, az emberekre való tekintet nélkül, anélkül, hogy valaki halandóra is hallgatnának vagy valakitől is félnének, bármily hatalmas legyen is különben. Szájukban lesz az Isten igéjének kétélű fegyvere, vállukon a kereszt véres zászlaja, jobbjukban a feszület, balkezükből a rózsafüzér, szívükön Jézus és Mária neve s egész valójukon Jézus Krisztus szerénységét és önmegtagadottságát viselik.

Ezek azok a nagy férfiak, kik eljövendők, de akiket Szűz Máriának a Magasságbelinek parancsára ki kell képeznie és felfegyvereznie, hogy Isten országát a bálványimádó, mohamedánok és istentelenek között terjeszthessék. Mikor és hogyan történik ez?... Egyedül Isten tudja. Mi csak hallgassunk, sóhajtsunk és várjunk.

Ez mindnyájatok számára az irgalom ideje

A Szűzanya üzenete 2019. április 25-én

Drága gyermekek! Ez kegyelmi idő, az irgalom ideje mindnyájatok számára. Gyermekeim, ne engedjétek, hogy a gyűlölet és békétlenség szele uralkodjon bennetek és körülöttetek. Gyermekeim, ti arra vagytok meghívva, hogy szeretet és imádság legyetek. Az ördög békétlenséget és rendetlenséget akar, de ti gyermekeim legyetek a feltámadt Jézus öröme, aki mindnyájatokért meghalt és feltámadt. Ő legyőzte a halált, hogy nektek életet adjon, örök életet. Ezért gyermekeim, tegyetek tanúságot, és legyetek büszkék arra, hogy Őbenne feltámadtatok. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

A Legszentebb Szűz Mária a világnak Isten Fiát ajándékozva Irgalmat ajándékoz, mert Isten általa árasztja az Irgalmat nemzedékről nemzedékre. Jézus átengedi Máriának, hogy már első nyilvános csodája alkalmával általa teljesséjen be az irgalom cselekedete. A galileai Kánában, a menyegzőn elsőként Mária vette észre, hogy elfogyott a bor. Azért, hogy ez ne legyen nyilvánvalóvá a meghívottak számára, rábeszéli Fiát, hogy „váltottassa meg” az isteni tervet. Kérésére Jézus ezt válaszolja: „Még nem jött el az én óráim”, de a végül is mégis megteszi első csodáját. Mária félreáll és átengedi Jézusnak a dicsőséget. A Legszentebb Szűz nem tesz csodát, de arra buzdítja Fiát, hogy irgalommal tekintsen szükségleteinkre akkor is, ha ezt nem érdemeljük meg, akkor is, ha Isten akaratában nem volt jelen ennyi kegyelem. Jézus a Legszentebb Szűzet édesanyánknak ajándékozta, hogy irgalmas édesanyai szíve mindig együttérző legyen gondokkal küzdő gyermekeivel. Szűz Mária kiválasztott arra, hogy az irgalom eszköze legyen, mert hitben élt. Nem a hit világhosszágában, hanem olyan hitben, amely teljesen áthatotta akaratát és Isten iránti szeretetét. Mária hálaénekében felujjong: „Irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik” (Lk 1,50). Megtapasztalta Isten irgalmának erejét, hatalmát és mélységét és szeretne segíteni nekünk, hogy mi is megtapasztaljuk Isten átalakító erejét.

Mindnyájunknak szükségünk van Isten irgalmára, mert mindannyian bűntől sebzettek vagyunk saját vagy mások bűne miatt. Különleges módon

ajándékozta nekünk irgalmát a szentgyónás szentségében. A szentgyónás az egyetlen hely a világon, ahol meg lehet tapasztalni Isten irgalmát, szeretetét és jóságát. Tapasztalatot szerezhetek Istenről, aki nem ítél el, hanem elmegy egészen a kereszthalálig, amellyel megmutatja azt, mire képes értem azért, hogy megtapasztalhassam a bűn terhétől való szabadulást, a gyógyulást és a szabadságot. Isten látja azt is, amit én nem látok. Ő azt is látja, hogy mivé válhatnék, lehetnék feltámadásának ereje és kegyelme által.

Sokan azt gondolják, hogy Isten irgalma relativizálja az ember bűnösségét, mert olyan állapotban hagyja az embert, amilyenben van, és ezzel veszélyezteti Isten igazságosságát. Isten irgalma bűnbánatra hív bennünket, vagyis megtérésre szólít. Az igazságosság gyógyít a gógtól, mert, ha összehasonlítjuk Isten igazságosságával, megláthatjuk, hogy mennyire nyomorultak vagyunk és alázatossá válunk. Isten irgalma nem engedi meg, hogy kitarjunk a hamis alázatban. Milyen a hamis alázat? A hamis alázatban az ember kibékül önmagával, bűnös állapotával, mondván: „Ilyen vagyok, nem tudok megváltozni. Nincs menekvés számomra, túl bűnös vagyok, de másként nem tudok élni.” A hamis alázat külső önsajnálát önmagunk felett. A hamis alázatban az ember megmarad önmagánál.

Isten nem akarja önszeretetünk hamis békéjét, hanem meghív a megtérés békétlenségére, amely az igazi békéhez vezet. Az igazi béke a megtérésből fakad: kilépni önmagunkból és eljönni Istenhez, aki irgalmasságában mindig kilép önmagából és eljön hozzánk. Isten irgalma olyan csodálatos, hogy mindig többet ad a legnagyobb bűnnél is. Ez nem buzdítás a bűnre, hanem meghívás arra, hogy nyíljunk meg Isten irgalmára, amely sokkal többet bocsát, mint, amennyi bűnt el tudunk követni. Kérjük Máriát, az irgalom édesanyját, hogy könyörögje ki számunkra a bőséges kegyelem megtapasztalását.

Ó, Édesanyám, jóság, szeretet és irgalom Anyja, határtalanul szeretlek téged és felajánlom magamat neked. Jóságod, szereteted és irgalmad által ments meg engem. A tied akarok lenni. Határtalanul szeretlek, és azt szeretném, hogy te őrizd engem. Szívből kérlek jóság Anyja, add nekem jóságodat, hogy azzal elnyerjem a mennyországot. Határtalan szeretetedre kérlek, add kegyelmedet, hogy mindenkit úgy tudjak szeretni, ahogyan te szeretted Jézus Krisztust. És kérlek, add kegyelmedet, hogy irgalmas tudjak lenni hozzád. Teljesen felajánlom magamat neked és azt szeretném, hogy minden lépésemben velem légy, mert te kegyelemmel teljes vagy. Ezt sohasem szeretném elfelejteni. Ha mégis elfeledkeznek erről, kérlek véd szívembe újra. Ámen. (Az imát a Szűzanya 1983. április 19-én diktálta Jelena Vasiljnak)

M.M. (fordította: Sarnyai Andrea)